

PLESZEWSKIE TOWARZYSTWO KULTURALNE
MUZEUM REGIONALNE W PLESZEWIE

DANUTA BASIŃSKA

Z ZIEMI
PLESZEWSKIEJ
POD
MONTE CASSINO

**PLESZEWSKIE TOWARZYSTWO KULTURALNE
MUZEUM REGIONALNE W PLESZEWIE**

DANUTA BASIŃSKA

**Z ZIEMI
PLESZEWSKIEJ
POD MONTE CASSINO**

PLESZEW 1998

Przez wiele lat uczestnictwo Pleszewian w szeregach 2 Korpusu Polskiego i w słynnej bitwie o Monte Cassino w 1944 roku nie było przedmiotem badań i opracowań historycznych. Nie wspomina też o nim opracowanie zbiorowe pod red. Mariana Drozdowskiego „DZIEJE PLESZEWA” wydane w 1989r.

Zbliżanie się 50-tej rocznicy bitwy o Monte Cassino skłoniło mnie do wszczęcia poszukiwań, zbierania dokumentów i różnych pamiątek.

Wyniki przeprowadzonych badań zasygnalizowałam w Gazecie Pleszewskiej nr 5 z 1992r. i na rocznicowej wystawie „Z Ziemi Pleszewskiej pod Monte Cassino” zorganizowanej w Muzeum Regionalnym w Pleszewie w 1994r. Obecnie przedstawiam je w takim zakresie rzeczowym, na jaki pozwoliły zachowane dokumenty, rodzaj i ilość zebranych informacji i wspomnień.

W pracy niniejszej prezentuję szkice biograficzne byłych żołnierzy w różny sposób z Ziemią Pleszewską związanych, których przynależność do 2 Korpusu Polskiego zaświadczały wojskowe dokumenty, fotografie oraz relacje naocznych świadków – towarzyszy broni.

W wykazach materiałów źródłowych podanych po każdym szkicu uwzględniam także relacje członków rodzin oraz dokumenty wzbogacające biografie.

We wstępie daję zarys historycznych wydarzeń, na tle których rozgrywały się losy żołnierzy pleszewskich. Pewnym uzupełnieniem biogramów są reprodukcje wybranych dokumentów i fotografii.

W czasie moich poszukiwań i badań spotkałam się z dużą życzliwością osób zainteresowanych tematem mojej publikacji.

Wyrażam serdeczne podziękowanie za udzielenie wywiadów i udostępnienie dokumentów oraz fotografii żyjącym jeszcze uczestnikom bitwy o Monte Cassino: mojemu ojcu Kazimierzowi Basińskiemu i panu Ignacemu Matuszakowi, a także członkom rodzin oraz znajomym żołnierzy poległych i zmarłych. Wyrażam też podziękowanie innym osobom i instytucjom za udzielenie cennych, przedmiotowych informacji.

SPIS TREŚCI

	str.
Przedmowa	3
Wstęp	6
Biogramy:	
Jan Bartkowiak	9
Kazimierz Basiński	10
Piotr Biały	13
Leon Cholewa	14
Antoni Fabisz	15
Ignacy Florczak	16
Stanisław Józefiak	17
Stanisław Jurgawka	18
Jan Kempa	20
Ignacy Matuszak	21
Józef Piotrowski	23
Józef Rokiczan	24
Roman Strzyżyński	25
Józef Wojciechowski	26
Franciszek Zimniak	27
Łukasz Żurkiewicz	29
Tekst pieśni „Czerwone maki na Monte Cassino”	32

SPIS ILUSTRACJI

str.

Pleszewscy przyjaciele

Ppor. J. Rokiczan i plut. J. Wojciechowski, Szachrziabs w Uzbekistanie, marzec 1942r.....	33
Chor. J. Bartkowiak i st. sierż. F. Zimniak nad Morzem Śródziemnym, Tel-Awiw 1943r.....	33
St. sierż. J. Kempa i kpr. J. Piotrowski, Bliski Wschód 1943r.....	34
Na ulicy w Tel-Awiwie, st. sierż. Ł. Żurkiewicz (z lewej) i st.sierż. F. Zimniak, październik 1943r.	34
Chor. J. Bartkowiak z synem Zenonem lotnikiem RAF-u, Anglia 1947r.	34

Pleszewianie wśród kolegów z 2 Korpusu Polskiego

Plut. J. Wojciechowski, Msza Św. polowa dla polskich żołnierzy w Szachrziabs (Uzbekistan) 1942r.....	35
Ppor. J. Rokiczan i kpr. J. Piotrowski, Uzbekistan 1942r.	35
Chor. J. Bartkowiak, Irak 1943r.....	35
Chor. J. Bartkowiak na ulicy w Tel-Awiwie 1943r.....	36
Kpr. L. Cholewa, Bliski Wschód 1943r.....	36
St. sierż. I. Floreczak, Irak 1943r.....	37
St. strz. I. Matuszak, Irak 1943r.....	37
St. strz. I. Matuszak, Palestyna 1943r.	37
St. sierż. Ł. Żurkiewicz, st. sierż. F. Zimniak, plut. R. Strzyżyński. Tel-Awiw 1943r.	38
St. sierż. F. Zimniak, Tel-Awiw 1943r.....	38
St. sierż. F. Zimniak pod górą Tabor, Palestyna 1943r.....	38
St. sierż. F. Zimniak i st. sierż. Ł. Żurkiewicz, Tel-Awiw 1943r.....	39
St. sierż. S. Jurgawka, Italia 1945r.....	39
St. strz. K. Basiński, Polska Orkiestra Dęta 6 Lwowskiego Batalionu Piechoty. Włochy, Conegliano 1946r.....	39
St. sierż. Ł. Żurkiewicz, Włochy 1946r.....	40
St. sierż. J. Kempa. Wigilia w Anglii 1947r.....	40

Ze szlaku bojowego 2 Korpusu Polskiego

Polski obóz wojskowy na pustyni w Khanagin, Irak 1943r.....	41
Przysięga jednostki wojskowej 5 Kresowej Dywizji Piechoty na nowy sztandar, Palestyna 1943r.....	41
Obóz wojskowy w Palestynie, 1943r.....	41
Gen. Władysław Anders wizytuje Wojsko Polskie na Bliskim Wschodzie, 1943r. Dowódca 5 Kres. Dyw. Piech. gen. Nikodem Sulik.....	42
„Tam, gdzie przeszli pozostały ślady polskiego żołnierza”. Polski cmentarz wojskowy w Bolonii.....	42

Pamiętamy o Was

St. sierż. Ł. Żurkiewicz przed cmentarzem na Monte Cassino, kwiecień 1946r.....	43
Grób sierż. R. Strzyżyńskiego na cmentarzu na Monte Cassino.....	43
Przy grobie sierż. R. Strzyżyńskiego na Monte Cassino.....	43
Polska wycieczka na cmentarzu Monte Cassino (Z. Strzyżyński).....	44
K. Basiński przy grobie swego dowódcy ppor. L. Chałupy na cmentarzu Monte Cassino, maj 1994r.	44

Kserokopie legitymacji, zaświadczeń, pism i innych dokumentów.....	45
---	-----------

WSTĘP

W grupie pleszewskich uczestników marszu bojowego wiodącego pod Monte Cassino większość stanowili żołnierze 70 Pułku Piechoty, który w pierwszych dniach września 1939 roku wyruszył z Pleszewa do walki z hitlerowskim najeźdźcą.¹ Po rozbiciu wojsk polskich przez przeważające siły niemieckie znaleźli się w zasięgu Armii Radzieckiej, która w dniu 17 września 1939 roku wkroczyła do Polski i wzięła ich do niewoli. Podobnie jak inni jeńcy polscy pracowali ciężko w różnych obozach przy wyrębie lasów, budowie dróg, nękanii głodem i chorobami.

Gdy w czerwcu 1941 roku Niemcy uderzyli na Związek Radziecki, zawiązał się sojusz radziecko-brytyjski. Na mocy umowy zawartej w Londynie w lipcu 1941 roku między polskim rządem generała Władysława Sikorskiego a rządem radzieckim miała zostać utworzona na terytorium Związku Radzieckiego polska armia. Rząd radziecki zgodził się także na udzielenie amnestii wszystkim obywatelom polskim przebywającym w więzieniach, obozach pracy i na zesłaniu.

Po ogłoszeniu amnestii żołnierze z Ziemi Pleszewskiej wraz z innymi zgłosili się do Armii Polskiej utworzonej jesienią 1941 roku pod dowództwem generała Władysława Andersa. Biwakowała ona w namiotach na stepach orenburskich (Buzułuk, Tock, Tatiszczewo). Ze względu na zbyt silne mrozy (-40°C) i brak żywności została przeniesiona w styczniu i lutym 1942 roku do radzieckiej Azji Środkowej (Uzbekistan, Kirgizja). U stóp Pamiru wycieńczonych Polaków zdziesiątkowały tyfus i malaria.

Na nalegania brytyjskiego rządu premiera W. Churchilla rząd radziecki wyraził zgodę, by Armia Polska poszła bronić zagrożony przez Niemców brytyjski Bliski Wschód i źródła ropy naftowej w Iraku. W kwietniu i sierpniu 1942 roku wyjechało przez Morze Kaspijskie ogółem około 118 000 Polaków, w tym 37 000 osób cywilnych. Żołnierze przewiezieni do północnego Iraku, ubrani teraz w tropikalne mundury (upały 40°C), przechodzili intensywne szkolenie na płaskich, pustynnych terenach w pobliżu pól naftowych (Kirkuk, Mosul). Gdy dołączyła tam do nich Samodzielna Brygada Strzelców Karpaccich, wsławiona obroną Tobruku, z połączonych wojsk utworzono we wrześniu 1942 roku Armię Polską na Wschodzie. Wizytując ją w czerwcu 1943 roku, szef rządu i Naczelnny Wódz generał Władysław Sikorski nadał jej nazwę 2 Korpusu Polskiego, pozostającego pod dowództwem generała Władysława Andersa. Jego zastępcą był generał brygady Zygmunt Szyszko-Bohusz, a szefem sztabu – pułkownik dypl. Kazimierz Wiśniowski.

W lipcu 1943 roku ustalono ostateczną organizację 2 Korpusu Polskiego w skład którego weszły:

- 3 Dywizja Strzelców Karpaccich (3 DSK) – dowódca generał brygady Bronisław Duch,
- 5 Kresowa Dywizja Piechoty (5 KDP) – dowódca generał brygady Nikodem Sulik,
- 2 Warszawska Brygada Pancerna – dowódca generał brygady Bronisław Rakowski,
- 2 Grupa Artylerii – dowódca pułkownik Ludwik Ząbkowski,
- jednostki korpusne (Baza) – dowódca generał brygady Marian Przewłocki.

W lipcu i sierpniu 1943 roku oddziały polskie wyjechały z Iraku do Palestyny. Jesienią zostały przeprowadzone manewry, w których 2 Korpus pozorował zdobywanie Palestyny od strony pustyni Negew. Część wojska miała dodatkowo ćwiczenia w górach Libanu, przygotowując się do przyszłych walk w górach Półwyspu Apenińskiego.

W okresie wyjazdu na front wioski 2 Korpus Polski obejmował około 45 000 żołnierzy. Przemieszczał się z Egiptu od końca grudnia 1943 do połowy kwietnia 1944 roku, schodząc na ląd w Tarencie, Bari i Neapolu. W końcu lutego 1944 roku polskie kwatermistrzostwo przejęło od Brytyjczyków składy i organizację zaopatrzenia w Campobasco. Od pierwszych dni lutego do połowy kwietnia 1944 oddziały polskie trzymały górski odcinek frontu wzdłuż rzeki Sangro na odcinku 8 Armii brytyjskiej i dywizji marokańskiej, zdobywając niezbędną zaprawę bojową w surowych warunkach zimowej wojny górskiej.

W tym czasie (od 21 stycznia do 23 marca 1944 r.), wojska brytyjsko-amerykańskie wspierane potężnymi siłami lotniczymi trzykrotnie bezskutecznie atakowały obronne pozycje niemieckie na tzw. linii Gustawa, których jednym z filarów były umocnienia na Monte Cassino. W zaciętych walkach o przełamanie barykady górskiej blokującej drogę na Rzym, kosztem wielu tysięcy poległych, zaginionych i rannych, Amerykanie, Anglicy, Hindusi, Arabowie, Francuzi i Nowozelandczycy zdobyli nikłe przyczółki.

Pomimo tych niepowodzeń dowództwo wojsk sprzymierzonych postanowiło ponowić w maju natarcie na linię Gustawa w rejonie Cassino. Miały tego dokonać 5 Armia amerykańska oraz 8 Armia brytyjska i działający w jej składzie 2 Korpus Polski.

Odcinek przekazany Polakom obejmował najsilniej umocniony fragment linii Gustawa, ciągnący się łańcuchem grzbietów górskich od Monte Castellone po Monte Cassino, bronione między innymi przez niemiecką, doborową 1 Dywizję Strzelców Spadochronowych.

Zgodnie z planem dowódcy korpusu generała Wł. Andersa główne natarcie żołnierzy polskich szło przez jar zwany „Gardzielą” ku dolinie rzeki Liri przez umocnienia oparte o linię San Angelo i 5 Kresowa Dywizja Piechoty) i Massa Albaneta, stanowiącą podstawę do natarcia na klasztor na Monte Cassino (3 Dywizja Strzelców Karpackich). Rozpoczęło się ono w nocy z 11 na 12 maja.

Ten pierwszy, brawurowy atak żołnierzy polskich załamał się przy znacznych stratach z obu stron. Związał jednak znaczne siły nieprzyjaciela, co ułatwiło 13 Korpusowi brytyjskiemu sforsowanie rzek Gari i Rapido.

Po kilkudniowych przygotowaniach 2 Korpus Polski ponownie ruszył do szturmów w dniu 17 maja. Przez dwa dni żołnierze 5 Kresowej Dywizji Piechoty toczyli bardzo ciężkie boje o wzgórze San Angelo. Sąsiednie wzgórza atakowali żołnierze 3 Dywizji Strzelców Karpackich. Polacy pod bezustannym ostrzałem niemieckiej artylerii ze wszystkich stron, w zażartej, ofiarnej walce o każdy metr zaminowanego terenu, o każdy bunkier i o każde wzgórze likwidowali doskonale zabezpieczone gniazda niemieckiego oporu.

W dniu 18 maja został złamany przez Polaków kręgosłup obrony niemieckiej i o godz. 10 minut 20 ukazała się zatknięta przez patrol z 12 Pułku Ułanów Podolskich polska flaga nad olbrzymim rumowiskiem klasztoru na Monte Cassino. Następnie Polacy powiesili obok niej flagę brytyjską.

Wśród wielu gratulacji składanych po bitwie największe uznanie wyraził Polakom dowódca wojsk sprzymierzonych generał Harold Alexander mówiąc do nich: „Był to wielki dzień sławy dla Polski, kiedy zdobyliście tę warowną fortecę, którą sami Niemcy uważali za niemożliwą do zdobycia (...). Żołnierze 2 Korpusu Polskiego! Jeżeli mi dano do wyboru pomiędzy jakimikolwiek żołnierzami, których chciałbym mieć pod swoim dowództwem, wybrałbym was, Polaków. Oddaję wam cześć”.

Po zdobyciu jeszcze zaciekle bronionego przez Niemców San Angelo (18.V), po zajęciu Piedimonte (19.V) i Monte Cairo (25.V) zakończyły się działania 2 Korpusu Polskiego w alianckiej operacji „Diadem” mającej na celu przełamanie górskiej barykady niemieckiej na drodze do Rzymu.

W rejonie walk o Monte Cassino 2 Korpus Polski stracił 924 poległych. 2930 zostało rannych, a 345 uznano za zaginionych. Wielu spośród rannych, po wyleczeniu, powróciło do służby i uczestniczyło do końca w kampanii włoskiej, wypierając Niemców i zdobywając Anconę (18.VII.1944) oraz Bolonię (21.IV.1945).

W dniu 2 maja 1945 roku w Casercie pod Neapolem przedstawiciele niemieckiego dowództwa podpisali kapitulację frontu włoskiego.

Gdy zakończyły się działania na froncie włoskim, żołnierze 2 Korpusu Polskiego, po krótkim pobycie w Italii, zostali przeniesieni do Wielkiej Brytanii. Część z nich po zwycięstwie aliantów nad Niemcami wróciła do Polski, część pozostała na emigracji.²

Z dziejami 2 Korpusu Polskiego związały się losy kilkunastu żołnierzy z Ziemi Pleszewskiej.³ O ich zasługach i waleczności świadczą wymownie nadane im odznaczenia polskie i brytyjskie. Dwóch z nich – Roman Strzyżyński i Józef Piotrowski – spoczęło na zawsze w ziemi włoskiej.

1.Udział 70 pp w kampanii wrześniowej 1939 roku przedstawia A. Szymański w opracowaniu „Z dziejów 70 Pułku Piechoty”, Pleszew 1990.

2. Dzieje 2 Korpusu Polskiego opracowano na podstawie: O. Terlecki, Polacy w kampanii włoskiej 1944-45, Warszawa 1987., W. Pronobis, Świat i Polska w XX wieku, Warszawa 1990., S. Starba Bałuk, Polacy na frontach II wojny światowej 1939-1945, Warszawa 1995., W. Iwanowski, Bitwa o Rzym 1944, Warszawa 1969.

3. Można przypuszczać, że grupa tych żołnierzy była nieco większa, chociaż dostępne źródła na dzień dzisiejszy takiego faktu nie potwierdzają.

JAN BARTKOWIAK

urodził się 6 lipca 1891 roku w Komorze w gminie Nowe Miasto jako syn Jana i Wiktorii. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. W czasie I wojny światowej służył w wojsku niemieckim, ale gdy wybuchło Powstanie Wielkopolskie 1918/19, przyłączył się do powstańców i walczył o wyzwolenie ojczystej ziemi spod jarzma niemieckiego zaborcy. Wziął też udział w wojnie polsko-radzieckiej 1919/20 i walczył na froncie litewsko-białoruskim. Za swoje zasługi, obok innych odznaczeń, otrzymał Medal Niepodległości przyznany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku małżeńskim, który zawarł w 1917 roku w Krotoszynie z Małgorzatą Kasprzak miał troje dzieci: Janinę (ur. 1918), Edmunda (ur. 1919) i Zenona (ur. 1921). W 1927 roku przybył do Pleszewa wraz z rodziną. Służył zawodowo w 70 Pułku Piechoty w stopniu chorążego i cieszył się dobrą opinią. Otrzymał w 1939 roku Srebrny Medal za Długoletnią Służbę.

Wybuch II wojny światowej zastał go wraz z synem Edmundem w szeregach 70 pp i spowodował dramatyczne zmiany w jego życiu. Żona jego, przeżywszy z córką Janiną bombardowanie transportu ewakuacyjnego, zmarła na terytorium rosyjskim w Klicku. Syn Edmund po powrocie do Pleszewa za słuchanie radia został wywieziony do Fortu VII w Poznaniu i przez Niemców rozstrzelany. Drugi syn Zenon, który był w szkole lotniczej, przedostał się na Zachód, by walczyć u boku aliantów jako lotnik.

Jan Bartkowiak wyruszył z Pleszewa w szeregach 70 Pułku Piechoty w ostatnich dniach sierpnia 1939 roku na wyznaczone pozycje obronne na linii rzeki Proсны. Brał udział w bitwie nad Bzurą. Na skutek działań wojennych znalazł się w pociągu wojskowym, który na stacji Baranowicze niedaleko Równego, został ostrzelany. Będąc ranny dostał się do szpitala. Po wyjściu, a było to już po 17 września 1939 roku, został rozbrojony przez żołnierzy rosyjskich. Zabranym jako jeńcem do obozu w Równem, ukrył swój stopień oficerski. Z Równego, z datą stempla pocztowego 23.8.1940, przyszedł jego list do córki Janiny w Pleszewie. Była to ostatnia wiadomość w czasie wojny, która do niej dotarła.

Po dwuletnim pobycie w obozach pracy Jan Bartkowiak, korzystając z amnestii, wstąpił w roku 1941 do tworzonej w ZSRR pod dowództwem generała Władysława Andersa Armii Polskiej, z którą w 1942 roku poszedł na Bliski Wschód, do Iraku. Będąc w 2 Korpusie Polskim, należał do 1 Pułku Ułanów Krechowieckich w 2 Brygadzie Pancерnej. W Tel-Awiiw spotykał się z innymi Pleszewiakami, z którymi się przyjaźnił: Franciszkiem Zimniakiem, Ignacym Florczakiem, Janem Kempą.

Posuwając się szlakiem bojowym 2 Korpusu dalej przez Palestynę i Egipt, przetransportowany drogą morską do Włoch, jako zaopatrzeniowiec wziął udział w bitwie o Monte Cassino. Jeszcze we Włoszech przez Czerwony Krzyż rozpoczął poszukiwania syna Zenona. Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech został przeniesiony do Anglii. Spotkał się tam z synem Zenonem, który jako lotnik w polskim Dywizjonie 303 brał udział w bitwie o Anglię, a

zestrzelony nad Francją uczestniczył we francuskim ruchu oporu i na stałe osiadł we Francji. Po dłuższym pobycie w Anglii Jan Bartkowiak zamieszkał u syna Zenona w miejscowości Auchel we Francji.

W 1960 roku wrócił do Pleszewa (mocno schorowany), gdyż pragnął spocząć w ojczyźnej ziemi. Zmarł 3 sierpnia 1963 roku; pochowany został z honorami wojskowymi na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1963 r.; H. Rzeszutek, T. Kuberka, Historia rodzinna, „Gazeta Pleszewska” nr 3 z marca 1991r.; Relacja ustna Janiny Borkowskiej z domu Bartkowiak z 1994 r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu J. Borkowskiej w Pleszewie: Dyplom odznaczenia J. Bartkowiaka Medalem Niepodległości z dn. 9.XI. 1932 r. List J. Bartkowiaka z obozu w Równem z 23 sierpnia 1940 r.; Fotografie J. Bartkowiaka z okresu jego służby podczas I wojny światowej, w 70 pp w Pleszewie (1927-1939), w Palestynie (1942-1943), w Anglii (1946-1958); Zbiory prywatne Barbary Zimniakowej w Pleszewie: Fot. J. Bartkowiaka z F. Zimniakiem w Palestynie (1943); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998 r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11. lutego 1998 r. (w posiadaniu autorki).

KAZIMIERZ BASIŃSKI

urodził się 8 lutego 1918 roku w Kowalewie w powiecie pleszewskim jako syn Bronisława i Józefy z Patrzyków. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. Miał dwóch braci i trzy siostry. Ukończywszy Szkołę Powszechną w Kowalewie, uczęszczał do Szkoły Wydziałowej w Pleszewie. W roku 1934 wstąpił jako elew do orkiestry wojskowej 70 Pułku Piechoty w Pleszewie. Po czterech latach nauki na klawierze i oboju został skierowany do Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Poznaniu.

Wybuch II wojny światowej przerwał jego naukę. W dniu 1 września 1939 roku jako elew, bez złożenia przysięgi wojskowej, wyruszył z Pleszewa wraz z oddziałem nadwyżek 70 pp pod dowództwem kpt. Jana Kawtaradze do Koła. Pociąg towarowy, na który ich załadowano, dojechał tylko pod Kutno, gdyż został zbombardowany przez lotnictwo niemieckie. Dalej szli przez Łęczycę - Piątek-Łowicz na Warszawę. Po rozbiciu kolumny przez wojsko niemieckie K. Basiński wraz z kolegą, elewem orkiestry 70 pp, Ignacym Matuszakiem dotarł do zbombardowanej Warszawy, skąd ruszył do punktów zbornych za Wisłą. Przekroczywszy rzekę Bug doszedł do Kowla. Razem ze spotkanymi w tym czasie Pleszewiakami z 70 pp: Łukaszem Żurkiewiczem, Ignacym Florczakiem, Franciszkiem Zimniakiem oraz Ignacym Matuszakiem w drodze do Włodzimierza został wzięty do niewoli przez wojsko radzieckie, które 17 września 1939 wkroczyło

na wschodnie tereny Polski. Rozbrojeni, pędzeni pieszo pod eskortą przez Łuck do Równego, przewiezieni zostali potem pociągiem towarowym do miejscowości Szepietówka na Ukrainie. Było tam już około 12 tysięcy polskich żołnierzy, w tym kilka tysięcy oficerów, których oddzielono i po dwóch tygodniach wywieziono w niewiadomym kierunku. Kazimierz Basiński wraz z częścią pozostałych żołnierzy, konwojowany przez NKWD, przeszedł przez Ostróg do Równego, skąd w grupie liczącej około 200 osób przetransportowany został do Dubna na Wołyniu. Pracował w ciężkich warunkach przy budowie odcinka drogi Lwów - Kijów tłukąc kamienie, następnie przez pół roku przy wyrębie lasu niedaleko Kamiénca Podolskiego i w końcu w kamieniołomach pomiędzy węgierską a rumuńską granicą w miejscowości Skole. Gdy w czerwcu 1941 roku Niemcy zaatakowali Związek Radziecki, w przepełnionym, bydłowym wagonie, przy braku wody pitnej i żywności przewieziony został do obozu w Starobielsku.

Po zawarciu umowy między polskim rządem generała Władysława Sikorskiego a rządem radzieckim i po ogłoszeniu amnestii dla jeńców polskich, wstąpił 25 sierpnia 1941 roku do Armii Polskiej generała Władysława Andersa tworzonej w rejonie Orenburga i pojechał do Tockoje. Przydzielony tam do 6 Dywizji Piechoty złożył przysięgę wojskową. Ze względu na zbyt silne mrozy w początkach 1942 roku wyjechał w szeregach 6 Dywizji Piechoty do Uzbekistanu. Stacjonował w miejscowości Szachriziabs. Z powodu złych warunków sanitarnych i skąpego wyżywienia chorował na biegunkę, tyfus i malarię, które spowodowały śmierć wielu żołnierzy. W ramach ewakuacji Armii Polskiej na brytyjski Środkowy Wschód wyjechał w sierpniu 1942 roku przez Morze Kaspijskie do portu Pahlewi w Iranie. Po dwumiesięcznej kwarantannie nad Morzem Kaspijskim przeniesiony został do Iraku. W tropikalnym klimacie, w obozie na pustyni w okolicach Kirkuku pilnował rafinerii naftowych. W czerwcu 1943 roku uczestniczył w spotkaniu Naczelnego Wodza generała Władysława Sikorskiego z żołnierzami. Z Iraku, w szeregach Korpusu Polskiego pod dowództwem generała Władysława Andersa, przydzielony do 5 Kresowej Dywizji Piechoty, a w niej do 6 Lwowskiej Brygady Strzelców 18 Batalionu 3 kompanii pod dowództwem ppłk. Domonia, wyjechał na szkolenie wysokogórskie do Syrii, a stąd w sierpniu 1943 roku do Palestyny. W chwilach wolnych od zajęć służbowych zwiedzał miejsca związane z życiem Chrystusa. W grudniu 1943 roku przeszedł do Egiptu, obozował na pustyni w Qassasin. W lutym 1944 roku wypłynął w konwoju okrętów brytyjskich statkiem „Quinn Mary” z Port Saidu do Włoch i podczas podróży przeżył zderzenie statków na Morzu Śródziemnym. Wylądował w porcie Tarent. Skierowany wkrótce na stanowisko obronne w dorzeczu rzeki Sangro, przeszedł pierwsze górskie starcia z Niemcami.

W ostatnich dniach kwietnia 1944 roku w szeregach 2 Korpusu wziął udział w przygotowaniach do bitwy o Monte Cassino. Wieczorem 11 maja wysłuchał przemówienia generała Andersa do żołnierzy. Około godziny 23.00, gdy trwał ogień artyleryjski, poszedł jako celowniczy erkaemu w pierwszym natarciu w 3 kompanii 18 Batalionu 6 Lwowskiej Brygady Strzelców zdobywać wzgórze Widmo – San Angelo. Batalion, do którego należał, wraz z dwoma pozostałymi batalionami (16 i 17) zdobył Widmo i podsunął się pod San Angelo. Natarcie to załamało się jednak z powodu przeważających sił niemieckich i Kazimierz Basiński wraz z innymi żołnierzami był zmuszony wycofać się na stanowiska wyjściowe. W szturmie tym poległo wielu jego kolegów. W czasie drugiego natarcia w dniu 17 maja, w przededniu zdobycia Monte Cassino, kiedy 5 Kresowa Dywizja Piechoty opanowała już Widmo, w wąwozie oddzielającym San Angelo od Passo Como został ciężko ranny w bok i w prawą rękę granatem ręcznym rzuconym z niemieckich bunkrów. Podczas pobytu w szpitalu na południu Włoch, za zasługi poniesione na polu walki został odznaczony Krzyżem Walecznych. Po wyleczeniu ran ponownie skierowano go na

front do kompanii macierzystej, która posunęła się już daleko za Anconę. Kazimierz Basiński brał udział w wyzwaniu wielu włoskich miast m.in. Santa Sofia, Forgli, Predappio. Na jednym z licznych patroli zwiadowczych został zraniony w grudniu 1944 roku serią pocisków w lewą rękę. W szpitalu przebywał do końca kampanii włoskiej i końca wojny. Powróciwszy do swej jednostki macierzystej, stacjonował około pół roku w Conegliano. Za oszczędzony żołd kupił dwa klarnety i wstąpił do tworzonej właśnie orkiestry wojskowej 6 Lwowskiego Batalionu Piechoty. Spotkał w niej dawnego kolegę z 70 pp Ignacego Matuszaka. Grał z nim razem w orkiestrze w różnych miastach we Włoszech m.in. w Neapolu, Trieście, Wenecji. Pod koniec swego pobytu w Italii otrzymał w 1946 roku przez Czerwony Krzyż wiadomość o tragicznej śmierci ojca oraz o starszym bracie Henryku. Latem 1946 roku w stopniu st. strzelca przewieziony do Edynburga w Szkocji, a następnie do polskiego obozu wojskowego w południowej Anglii, spotkał się z bratem Henrykiem, który przedostawszy się do Anglii, był zatrudniony w lotnictwie przy obsłudze technicznej polskiej eskadry 306.

Kazimierz Basiński zwolniony honorowo z Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie powrócił w lipcu 1947 roku do ojczyzny. Przez osiem lat prowadził w Kowalewie rodzinne gospodarstwo rolne. Potem przekazał je siostrze i podjął pracę w Fabryce Obrabiarek w Pleszewie jako tokarz. W roku 1957 zawarł związek małżeński z Genowefą Wróblewską, z którą miał dwoje dzieci: syna Jarosława i córkę Danutę. Od 1963 roku do 1980 (przejście na emeryturę) pracował w Pleszewskiej Fabryce Przemysłu Spożywczego „Spomasz” jako magazynier rozdzielni.

Należy do Związku Inwalidów Wojennych, gdzie od roku 1993 pełni funkcję prezesa Oddziału w Pleszewie. Bierze udział w spotkaniach z młodzieżą szkolną jako kombatant -prelegent. Od wielu lat gra w amatorskich zespołach muzycznych (Orkiestra Dęta Cukrowni Witaszyce, Kapela Ludowa „Pleszewioki”). Dwa razy wyjechał do Włoch (1992, 1994), by odwiedzić groby swoich kolegów pod Monte Cassino.

Za udział w wojnie obronnej 1939 roku i walkach w czasie II wojny światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Krzyż Walecznych, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Odznakę za Rany z dwoma gwiazdkami, Medal Wojska, Krzyż Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939”, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga urodzin z 1918 r.; J. Teresiński, Przyczynek do historii orkiestry 70 pp w Pleszewie, Poznań 1990, maszynopis; T. Krokos, Elew orkiestry wojskowej, „Głos Wielkopolski” nr 43 z 31 maja 1993 r.; Wspomnienia Kazimierza Basińskiego z 1997 r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu Basińskiego w Pleszewie: Życiorys K. Basińskiego z 1980 r., maszynopis; Legitymacje i zaświadczenia o nadaniu odznaczeń wojskowych: Leg. Odznaki Pamiątkowej 70 Pułku Piechoty w Pleszewie (12 P Strz. Włkp.) Nr 2067/1937, Zaświadczenie 18 Lwowskiego Baonu Strzelców Nr 38 z dn. 16.01.1947 r. o nadaniu Krzyża Walecznych po raz pierwszy rozkazem D-cy 2 Korpusu Nr 1593 z dn. 6 sierpnia 1944 r., Leg. Nr 2205 z dn. 25 czerwca 1945 r. upoważniająca do noszenia Odznaki za Rany z dwoma gwiazdkami nadanej rozkazem ogólnym 5 Kres. Dyw. Piech. z dn. 18 sierpnia 1944 r., Leg. Nr 19363 z dn. 9 marca 1945 r. - Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino - nadany rozkazem D-twa 5 Kresowej Dywizji Piechoty Nr 18 z dn. 22.02.1945., Zaświadczenie 18 Lwowskiego Baonu Strzelców Nr 24 z dn. 26.02.1946 r. o uprawnieniu do noszenia Gwiazdy za Wojnę 1939-45, Gwiazdy Italii, Zaświadczenie 18 LBS z dn. 16.01.1947 r. o nadaniu odznaczenia brytyjskiego The War Medal 1939-45, Zaświadczenie 18 LBS z dn. 17 marca 1947 r. Nr 616 o nadaniu odznaczenia wojennego Medal Wojska po raz pierwszy (Rozkazem Personalnym D-twa 2 Korpusu Nr 181 z dn. 22 września 1946r.), Leg. Nr 493-82-10

MW z dn. 25 sierpnia 1982 r. – Medal za Udział w Wojnie Obronnej 1939, Leg. Nr 23-90-3 PSZ z dn. 9 maja 1990 r. - Krzyż Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie; Program koncertu Polskiej Orkiestry Jazzowej 6 Lwowskiego Batalionu Piechoty z dn. 27.03.1946 r.; Fotografie K Basińskiego z okresu jego służby w 70 pp w Pleszewie (1937), we Włoszech (1946-47), w Anglii (1947); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998 r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998 r. (w posiadaniu autorki).

PIOTR BIAŁY

urodził się 12 października 1899 roku. Życie swoje na długi czas związał z żołnierską służbą dla kraju. Uczestniczył w Powstaniu Wielkopolskim 1918/19 oraz brał udział w wojnie polsko-radzieckiej 1919/20. Za swoje zasługi w służbie wojskowej został uhonorowany Medalem Niepodległości oraz Brązowym i Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę. Do wybuchu II wojny światowej służył zawodowo w 70 Pułku Piechoty w stopniu sierżanta. Mieszkał w tym czasie w Pleszewie wraz z żoną i synem.

Brał udział w wojnie obronnej 1939 roku. Przyjaźnił się m.in. z Łukaszem Żurkiewiczem, z którym po 17 września dostał się do niewoli radzieckiej.

Jego żona zginęła tragicznie podczas ewakuacji rodzin wojskowych we wrześniu 1939 roku w miejscowości Komarno pod Lwowem w czasie bombardowania przez lotnictwo niemieckie.

Piotr Biały przebywał w różnych obozach pracy na terenie Związku Radzieckiego. Korzystając z ogłoszonej amnestii, wstąpił w sierpniu 1941 roku do Armii Polskiej generała Władysława Andersa, z którą pojechał w 1942 roku na Bliski Wschód. Przeszedł Iran, Irak, Palestynę, Egipt (1942-1944). W latach 1944-45 w szeregach 2 Korpusu Polskiego uczestniczył w kampanii włoskiej, wziął udział w bitwie o Monte Cassino. Gdy skończyła się kampania włoska, przeniesiony do Wielkiej Brytanii pozostał tam aż do swojej śmierci.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie: Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, i brytyjskie: The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45). W listopadzie 1966 roku b. szef 2 kompanii I batalionu 70 pp st. sierż. Piotr Biały za całokształt walk w kampanii 1939 roku został odznaczony Krzyżem Walecznych.

A. Szymański, Z dziejów 70 Pułku Piechoty, Pleszew 1990, s. 44; A. Niezgódka, Koleje życia, Pleszew 1996, s. 22-26 (Wykaz imienny kadry podoficerskiej 70 pp w Pleszewie w 1938r.); Relacje ustne Kazimierza Basińskiego i Aleksandry Jędrzejczak z 1998r. (w posiadaniu autorki); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki).

LEON CHOLEWA

urodził się 19 kwietnia 1905 roku w Brzeziu w powiecie pleszewskim, w wielodzietnej rodzinie chłopskiej jako syn Józefa i Józefy ze Zdunków. Miał ośmioro rodzeństwa: siedmiu braci i jedną siostrę. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne w Macewie, blisko Gołuchowa. Ukończył 4-klasową Szkołę Powszechną w Brzeziu. Służbę wojskową

odbył w 70 Pułku Piechoty w Pleszewie. Od listopada

1928 roku do 27 lutego 1929 roku brał udział w 12 kursie Szkoły Podoficerskiej w 70 pp, który ukończył w stopniu kaprała. Za namową swojego przyjaciela, nauczyciela i oficera rezerwy w Kucharkach, przeniósł się do Dawigródka na Kresach Wschodnich. Jako kupiec prowadził tam księgarnię. W 1939 roku zawarł związek małżeński z Heleną Szczepańską z Macewa.

Z chwilą wybuchu II wojny światowej został powołany do wojska. Gdy wojska radzieckie wkroczyły na wschodnie tereny Polski, dostał się do niewoli. Żona jego została uwięziona w Brześciu nad Bugiem. Kiedy Niemcy w 1941 roku wkroczyli do ZSRR, oswobodzili Helenę Cholewą, która wróciła do rodzinnej wsi. Został wywieziony na północ Związku Radzieckiego do Archangielska, gdzie przebywał w obozach pracy.

Leon Cholewa w 1941 roku, korzystając z amnestii, wstąpił do tworzącej się w ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa. W szeregach Armii Polskiej, a później 2 Korpusu Polskiego, przeszedł przez Iran, Irak, Palestynę, Egipt do Włoch. W rodzinnych zbiorach zachowała się fotografia Leona Cholewy z Tel-Awiwu w tropikalnym stroju wojskowym, w stopniu kaprała, zrobiona w 1943 roku. Inna fotografia poświadcza jego udział w kursie higieny polowej (służył w 3 Plutonie Higieny Polowej).

W latach 1944-45 uczestniczył w kampanii włoskiej. W bitwie o Monte Cassino brał udział jako łącznościowiec. Z Włoch pojechał do Anglii, skąd wysyłał listy i paczki do rodziny w kraju. W liście z sierpnia 1946 roku, wysłanym z polskiego obozu wojskowego nr 125 w Hodgemoor do rodziny w Macewie, pisał, że pragnie jak najszybciej zobaczyć się z rodziną w kraju. Jednakże zmarł niespodziewanie w Anglii w 1946 roku, oczekując na transport do ojczyzny. Został pochowany w Anglii. Oficjalne zawiadomienie o śmierci przysłał rząd brytyjski. Służbę wojskową zakończył Leon Cholewa w stopniu sierżanta.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za wojnę 1939-45).

Akta parafialne parafii w Kucharach, dokument ślubu L. Cholewy w 1939r.; Relacja ustna Stanisława Cholewy (brata L. Cholewy) z 1997r. (w posiadaniu autorki); Zbiory prywatne S. Cholewy w Macewie: List L. Cholewy z dn. 24 sierpnia 1946r. z obozu wojskowego nr 125 w Hodgemoor., Fotografie L. Cholewy z okresu jego służby w 70 pp w Pleszewie (1927-29), w Palestynie (1943); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r (w posiadaniu autorki).

ANTONI FABISZ

urodził się 16 stycznia 1903 roku w Brzeziu w powiecie pleszewskim jako syn Franciszka i Urszuli z Kubasików. Ukończył 4-klasową Szkołę Powszechną w Brzeziu. Od 1917 roku pracował na folwarcznym gospodarstwie rolnym jako robotnik rolny.

W 1924 roku został powołany do wojska polskiego i wcielony do 68 Pułku Piechoty we Wrześni, skąd po przeszkoleniu wojskowym został zwolniony w 1926 roku. Powróciwszy do Brzezia, pracował nadal na folwarku. W 1930 roku zawarł związek małżeński z Weroniką Pokojową, w którym urodziło się troje dzieci: Maria, Halina, Stefan. W maju 1938 roku przeprowadził się do Kucharek i pracował tam w dalszym ciągu jako robotnik rolny.

W sierpniu 1939 roku został zmobilizowany i wcielony do 7 Baonu Sanitarnego w Poznaniu. Przetransportowano go w okolice Kowla, gdzie zastał go wybuch II wojny światowej.

Kiedy Armia Radziecka wkroczyła na wschodnie tereny Polski, dostał się do niewoli. Pracował najpierw w hucie „Zaporożec” na Ukrainie, potem przy budowie linii kolejowej wiodącej przez tundrę w kierunku Morza Arktycznego.

W 1941 roku korzystając z amnestii wstąpił do tworzącej się w ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa. Po przeniesieniu jej na południe Związku Radzieckiego strzelec Antoni Fabisz został przydzielony w lipcu 1942 roku do 15 Dywizjonu Kompanii Zaopatrywania pod dowództwem rotmistrza Stefana Kołakowskiego w 5 Kresowej Dywizji Piechoty. W Uzbekistanie chorował na malarię. W drugim transporcie ewakuacyjnym, w sierpniu 1942 roku przez Morze Kaspijskie pojechał do Iranu. Po kwarantannie w Iranie przybył do Iraku, gdzie w czerwcu 1943 roku ukończył kurs samochodowy i uzyskał pozwolenie na prowadzenie wojskowych pojazdów mechanicznych. Dalsza jego droga prowadziła przez Palestynę i Egipt do Włoch.

Na ziemi włoskiej wziął udział na początku 1944 roku w pierwszych starciach Polaków z Niemcami, a następnie w bitwie o Monte Cassino, w której został ciężko ranny w ramię. Przebywał przez pewien czas w szpitalu. Ze względu na stan pokontuzyjny nie brał już bezpośredniego udziału w dalszych walkach kampanii włoskiej, ale został przeniesiony do zaopatrzenia. Poprzez Czerwony Krzyż wysłał do rodziny w kraju wiadomość, że żyje.

Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech został przewieziony okrętem do Anglii i zdecydował się na powrót do ojczyzny. Zwolniony honorowo z PSZ na Zachodzie drogą morską przybył do Gdańska, gdzie w dniu 14 grudnia 1946 roku zarejestrował się w Urzędzie Repatriacyjnym i stamtąd udał się do swej rodziny w Kucharkach.

Po przyjeździe pomagał żonie prowadzić 5 hektarowe gospodarstwo rolne, które otrzymała w wyniku reformy rolnej. Pracował też dorywczo u innych rolników. Ze względu na pogarszający się stan zdrowia w 1968 roku przeszedł na emeryturę. Żył w skromnych warunkach materialnych z żoną, która z uwagi na swój wiek otrzymaną działkę rolną zdała na skarb państwa.

Udzielał się społecznie. Był członkiem miejscowego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację, chętnie spotykał się z młodzieżą szkolną w Kucharkach. Wśród jego dokumentów i różnych pamiątek znajdowała się żołnierska menażka.

Po śmierci żony od 1988 roku mieszkał u córki w Gołuchowie, gdzie zmarł 22 maja 1991 roku. Spoczywa na cmentarzu w Gołuchowie.

Antoni Fabisz otrzymał następujące odznaczenia polskie: Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Odznakę za Rany z jedną gwiazdą, Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Medal Wojska, Medal za Udział w Wojnie Obronnej 1939, Krzyż Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie i odznaczenia brytyjskie: The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Pleszewie, Księga urodzin z 1903r; Relacja ustna Haliny Kapalki (córki A. Fabisza) z 1994r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu H. Kapalki w Gołuchowie: Życiorys A. Fabisza napisany przez niego w 1974r., maszynopis; Legitymacje i zaświadczenia o nadaniu odznaczeń wojskowych: Leg. Nr 3406 z dn. 30.02.1945r. – Odznaka za Rany z jedną gwiazdą (nadana przez Dowództwo 5 Kresowej Dywizji Piechoty), Leg. Nr 27627 z dn. 07.03.1945r. - Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino (nadany rozkazem D-twa 5 KDP Nr 18 z dn. 22.02.1945r), Zaświadczenie 15 Dyw. Kompanii Zaopatrywania Nr 65 z dn. 19.02.1946r. uprawniające do noszenia Odznaczeń Brytyjskich: Gwiazdy za Wojnę 1939-45. Gwiazdy Italii (Rozkaz D-twa 5 KDP Nr 99 z dn. 22.02.1945r.), Zaświadczenie 15 Dyw. Kompanii Zaopatrywania Nr 56 z dn. t.Q4.1946r. ciot. Brązowego Krzyża Zasługi z Mieczami po raz pierwszy (Rozk. D-twa 5 KDP Nr 151/5), Zaświadczenie 15 Dyw. Kompanii Zaopatrywania Nr 03456 z dn. 2.11.1946r. dot. Medalu Wojska po raz pierwszy (Rozk. Korp. Nr 181/46), Leg. Nr 11-90-13 PSZ z dn. 9 maja 1990r. doi. Krzyża Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie; Zaświadczenie o pozwoleniu na prowadzenie wojskowych pojazdów mechanicznych z 1945r. wyd. przez 15 Dyw. Kompanii Zaopatrywania; Książeczka żołdu; Zaświadczenie z Urzędu repatriacyjnego z 1946r; Fotografie A. Fabisza z okresu jego służby we Włoszech (1945); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r.(w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

IGNACY FLORCZAK

urodził się 2 lipca 1899 roku. Jako żołnierz zawodowy pełnił służbę w 70 Pułku Piechoty w Pleszewie w stopniu sierżanta. Ożenił się z Emilią Nikling i miał z nią syna Tadeusza.

Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 roku. Przyjaźnił się z Łukaszem Żurkiewiczem, Franciszkiem Zimniakiem, Janem Bartkowiakiem. W swych notatkach wojennych z września 1939 roku Ł. Żurkiewicz wzmiankował, że w marszu we wrześniu 39 „Florczak sprzedał rower”.

Ignacy Florczak po rozbiciu 70 pp przez wojska niemieckie przeszedł za Bug i dostał się do niewoli radzieckiej. Zwolniony w 1941 roku z obozu pracy zaciągnął się do Armii Polskiej generała Władysława Andersa, z którą przebył Iran, Irak, Palestynę i z Egiptu (Port-Said) pojechał do Włoch. W szeregach 2 Korpusu Polskiego należał do jednego z batalionów w 6 Lwowskiej

Brygadzie Strzelców 5 Kresowej Dywizji Piechoty. W bitwie o Monte Cassino został ranny w rękę.

Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech przebywał w Anglii między innymi w Yaghull. Spotykał się tam z F. Zimniakiem, któremu zadedykował swoją fotografię: „Na pamiątkę kochanemu Frankowi – Ignac. Yaghull dn. 29 XII 1946”. W stopniu st. sierżanta został honorowo zwolniony z PSZ na Zachodzie.

Powrócił do kraju w 1947 roku. Przez pewien czas mieszkał w Pleszewie, następnie przeniósł się do Nowego Miasta i z kolei do Szczecina. Po śmierci żony Emilii ożenił się po raz drugi. Zmarł w Szczecinie, gdzie został pochowany.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Odznakę za Rany z jedną gwiazdą, Italy Star (Gwiazdę Italii), The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Defence Medal (Medal Obrony).

A. Niezgódka, Koleje życia, Pleszew 1996, s. 22-26 (Wykaz imienny kadry podoficerskiej 70 pp w Pleszewie w 193(Sr.); Relacje ustne; Jadwigi Pohl z domu Nikling z 1991r., Kazimierza Basińskiego z 1994r, Mariana Żurkiewicza z 1996r. (w posiadaniu autorki); Fotografie I. Florczaka z okresu jego służby na Bliskim Wschodzie 1942-43 (w posiadaniu Barbary Zimniakowej w Pleszewie), we Włoszech (w posiadaniu Mariana Żurkiewicza w Pleszewie), w Anglii w Yaghull (w posiadaniu Janiny Borkowskiej w Pleszewie); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki).

STANISŁAW JÓZEFIAK

urodził się 14 kwietnia 1911 roku w Sulęcinie w powiecie średzkim jako syn Jana i Franciszki z Łukowskich. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne w Sławoszewie (dawny powiat pleszewski). Po ukończeniu Szkoły Podstawowej w Sławoszewie uczył się zawodu krawieckiego i w lutym 1931 roku złożył pomyślnie egzamin czeladniczy w Izbie Rzemieślniczej w Poznaniu. Zasadniczą służbę wojskową odbył w 70 Pułku Piechoty w Pleszewie. Następnie prowadził w Pleszewie warsztat krawiecki i kształcił się dalej w swoim zawodzie. W lutym 1936 roku ukończył kurs kroju w Koncesjonowanej Szkole Kroju w Chorzowie, a w kwietniu 1938 roku kurs dokształcający dla rzemieślników zorganizowany w Pleszewie przez Wielkopolski Związek Rzemieślników Chrześcijan. W listopadzie 1938 roku zawarł w Pleszewie związek małżeński ze Stanisławą Szpunt. W małżeństwie tym urodziło się dwoje dzieci Daniela (ur. 1939) i Jerzy (ur. 1950)

Zmobilizowany w sierpniu 1939 roku do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie brał w jego szeregach udział w wojnie obronnej 1939 roku. Po wkroczeniu Armii Radzieckiej na wschodnie

tereny Polski dostał się niewoli radzieckiej. Jako jeńiec wojenny przebywał przez dwa lata w obozach pracy w ciężkich warunkach, które spowodowały, że zapadł na zdrowiu. Korzystając z amnestii, w sierpniu 1941 roku wstąpił do tworzącej się w ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa, z którą przeszedł cały szlak bojowy. Przetransportowany na początku 1942 roku na południe Związku Radzieckiego, ewakuowany w sierpniu tegoż roku z wojskiem do Iranu, przebywał następnie w Iraku (1942-43), gdzie pilnował brytyjskich rafinerii naftowych. Uczestniczył tam w spotkaniu generała Władysława Sikorskiego z żołnierzami. Odbывał kolejno służbę w Palestynie i w Egipcie (1943-44). W 2 Korpusie Polskim służył w stopniu starszego szeregowca w 21 Kompanii Transportowej pod dowództwem rotmistrza Henryka Pawłowskiego. Wraz z 2 Korpusem przybył w początkach 1944 roku z Egiptu do Włoch. Brał udział w kampanii włoskiej lat 1944-45, walczył pod Monte Cassino. Przeniesiony następnie do Anglii przebywał w obozie wojskowym w Atcham. Powrócił z Wielkiej Brytanii do Polski transportem morskim w kwietniu 1947 roku wspólnie z Łukaszem Żurkiewiczem.

Po powrocie kontynuował swą pracę jako mistrz krawiecki w Pleszewie. Miał już jednak mocno nadszarpnięte zdrowie. Zmarł 11 grudnia 1951 roku w Pleszewie, spoczywa na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), The War Medal (Medal za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1951r.; Relacja ustna Danieli Maruszewskiej (córki S. Józefiaka) z 1997r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu D. Maruszewskiej w Pleszewie: Świadcetwo chrztu S. Józefiaka z 9.IV.1938r.; Świadcetwo złożenia Egzaminu Czeladniczego z 9 lutego 1938r.; Świadcetwo Koncesjonowanej Szkoły Kroju w Chorzowie z 20 kwietnia 1938r.; Akt małżeństwa S. Józefiaka i S. Szpunta z 22.II.1938r.; Zaświadczenia o nadaniu odznaczeń wojskowych: Zaświadczenie 21 Kompanii Transportowej 2 Korpusu Nr 159/45 o uprawnieniu do noszenia odznaczeń: Gwiazdy za Wojnę 1939-45, Gwiazdy Italii (Rozkaz DOT Nr 44/45 R. 21 KT Nr 301/45); Zaświadczenie z Polskiego Konsulatu Generalnego w Londynie z dnia 5.II. 1947 na nazwisko S. Józefiak wydane celem zarejestrowania powrotu do Polski.; Dowód zameldowania S. Józefiaka jako powracającego z Anglii z dnia 26.4.1947; Fotografia S. Józefiaka z okresu jego służby w Polskich Siłach Zbrojnych na Zachodzie w czasie II wojny światowej; Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki).

STANISŁAW JURGAWKA

urodził się 7 stycznia 1907 roku w Gostyniu, w województwie poznańskim w wielodzietnej rodzinie robotniczej jako syn Franciszka i Marianny z Szarów. Uczęszczał do 7-klasowej Szkoły Powszechnej w Gostyniu (1913-1921), a ukończywszy szkołę zawodową doksztalającą, zdał w lutym 1925 roku egzamin na czeladnika. W maju tego roku otrzymał pracę w Gazowni Miejskiej w warsztacie instalacyjnym. Przez kilka miesięcy w 1928 roku prowadził samodzielnie warsztat ślusarski. Od października 1928 roku

do sierpnia 1930 roku pełnił czynną służbę wojskową w 7 Dywizjonie Samochodowym w Poznaniu jako mechanik samochodowy. Po ukończeniu służby czynnej w stopniu starszego strzelca pozostał w tym samym Dywizjonie i był zatrudniony nadal w warsztacie samochodowym. W czerwcu 1934 roku został przeniesiony do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie, gdzie również pełnił służbę jako mechanik samochodowy. W 1938 roku otrzymał Brązowy Medal za Długoletnią Służbę.

Pod koniec sierpnia 1939 roku został przydzielony służbowo do kolumny samochodowej I Batalionu Pancernego w Poznaniu. W pierwszym dniu wojny został raniony w głowę odłamkiem bomby lotniczej. Po opatunku przeniesiono go do szpitala wojskowego w Poznaniu, skąd po udzieleniu mu pierwszej pomocy skierowano do Warszawy. Ochotniczo zgłosił się tam do przewozu różnego sprzętu wojennego na terenie stolicy. Niebawem otrzymał rozkaz od porucznika Jankowskiego przewiezienia ważnych, zaplombowanych akt wojskowych do Tarnopola. Po przybyciu do Tarnopola, zdaniu akt oraz zmiany opatunku w szpitalu wojskowym został skierowany do znajdującego się tam punktu zbornoego. Następnego dnia do Tarnopola wkroczyły wojska radzieckie i Stanisław Jurgawka dostał się do niewoli 18 września 1939 roku. Chory na czerwonkę leżał przez pewien czas w szpitalu w Równem. Przebywał w obozach pracy na Ukrainie, gdzie jako jeńiec wojenny, w transporcie samochodowym przewoził ludzi i materiały.

Po zbrojnej napaści Niemiec na Związek Radziecki, zwolniony w związku z amnestią, wstąpił do Armii Polskiej w ZSRR dnia 9 września 1941 roku. W stopniu plutonowego pełnił w niej służbę jako mechanik kolumny samochodowej. W Uzbekistanie chorował na malarię. Po przekroczeniu granicy radziecko - irańskiej w sierpniu 1942 roku wraz z oddziałami polskimi przeszedł pod dowództwo brytyjskie na Bliskim Wschodzie. Po kwarantannie w Iranie przebywał kolejno w Iraku, Palestynie i Egipcie (1942-44). W 2 Korpusie Polskim służył w 5 Kresowej Dywizji Piechoty w 6 Kompanii Warsztatowej jako majster samochodowy.

Uczestniczył w kampanii włoskiej od 25 marca 1944 do 2 maja 1945 roku. Brał udział w bitwie o Monte Cassino początkowo jako kierowca samochodowy dowożący zaopatrzenie. W drugim natarciu bitwy powołano go do kompanii frontowej, gdzie brał bezpośredni udział w walkach z Niemcami. Walczył przy zdobywaniu Ancony i Bolonii. Z Włoch poprzez Czerwony Krzyż wysłał do rodziny w kraju wiadomość, że żyje.

Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech wziął udział w zawodach samochodowych, które wygrał i w nagrodę otrzymał samochód. Przeniesiony do Anglii w 1946 roku służył tam od stycznia 1947 roku w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia w stopniu starszego sierżanta. Zwolniony został honorowo z wojska w lipcu 1947 roku w związku z repatriacją.

Po przybyciu do kraju, od października 1947 roku był zatrudniony w firmie „Traktor” w Pleszewie w charakterze mechanika samochodowego. W 1948 roku rozpoczął pracę jako maszynista na kolei dojazdowej PKP Pleszew-Miasto, gdzie pracował do stycznia 1967 roku (przejście na emeryturę). W pracy cieszył się bardzo dobrą opinią, posiadał odznakę „Przodującego Kolejarza”.

Był żonaty z Anną Andrzejewską, miał z nią sześcioro dzieci. Należał do Związku Bojowników o Wolność i Demokrację, uczestniczył w spotkaniach byłych żołnierzy 70 Pułku Piechoty w Pleszewie, chętnie spotykał się z młodzieżą szkolną.

Zmarł 26 kwietnia 1978 roku w Pleszewie, pochowany został na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie: Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Medal Wojska i brytyjskie: The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1978r.; Relacje ustne: Urszuli Glińskiej i Ivette Olińskiej z 1994r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu U. Olińskiej (córci S. Jurgawki) w Pleszewie m.in.: Życiorys S. Jurgawki napisany przez niego w 1969r., rękopis; Legitymacje i zaświadczenia o nadaniu odznaczeń wojskowych: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami (1944), Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino (1945), The War Medal 1939-45 (1946), Gwiazda za Wojnę 1939-45 i Gwiazda Italii (1946); Defence Medal (1946); Pismo urzędowe: The War Office Records Centre (Polish), Bourne Avenue, Hayes, Middlesex, 14 marzec 1960, dot. przebiegu służby wojskowej S. Jurgawki i przyznania odznaczeń; Pismo z Biura Attache Wojskowego Ambasady Brytyjskiej w Warszawie z dn. 24 sierpnia 1966r. dot. przesłania S. Jurgawce w imieniu Brytyjskiego Ministerstwa Obrony Narodowej nadanych medali oraz podziękowanie za służbę w czasie II wojny światowej; Fotografie S. Jurgawki z okresu jego służby na Bliskim Wschodzie (1942-43) i we Włoszech (1945); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

JAN KEMPA

urodził się 15 stycznia 1889 roku w Meszynach koło Ostrzeszowa jako syn Józefa i Jadwigi z Brzezichów. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. Pochodził z wielodzietnej rodziny, miał ośmioro rodzeństwa. Uczęszczał do Szkoły Powszechnej w Ostrzeszowie. W czasie I wojny światowej był żołnierzem w armii niemieckiej. Uczestniczył w Powstaniu Wielkopolskim 1918/19, brał udział w walkach z Niemcami w okolicach Leszna. Od 1919 roku aż do wybuchu II wojny światowej służył w 70 Pułku Piechoty w Pleszewie jako żołnierz zawodowy, awansując do stopnia starszego sierżanta. Pracował w administracji, był kierownikiem magazynów. W 1930 roku zawarł związek małżeński z Marianną Pietrzak, z którego urodziły się dwie córki: Mieczysława (1931) i Halina (1933).

Gdy wybuchła II wojna światowa, jako ostatni żołnierz opuszczał pleszewskie koszary wojskowe, gdyż po wydaniu odzieży oddziałowi nadwyżek 70 pp musiał zabezpieczyć magazyny. Dołączył do oddziałów 70 pp, a po jego rozbiciu wkraczające wojska radzieckie wzięły go do niewoli w rejonie Tarnopola. Wraz z innymi żołnierzami został przewieziony do obozu w Brodach koło Lwowa. Spotkał się tam na przełomie listopada i grudnia 1939 roku po raz ostatni w czasie wojny ze swoją żoną i córkami dzięki pomocy polskich Sióstr Klarysek we Lwowie. W Brodach pracował przy budowie drogi Lwów – Kijów w ciężkich warunkach, pod groźbą surowych kar za niewykonanie zadania, przy głodowych racjach żywnościowych.

W 1941 roku Jan Kempa dzięki amnestii wstąpił do Armii Polskiej generała Władysława Andersa. W Uzbekistanie chorował ciężko na malarię. W kwietniu 1942 roku przekroczył granicę radziecko - irańską w transporcie przez Morze Kaspijskie i wraz z oddziałami polskimi przeszedł pod dowództwo brytyjskie. W grupie żołnierzy skierowanych do służby administracyjno - zaopatrzeniowej przybył do Egiptu. Z Port-Saidu pojechał do Włoch, gdzie chorował na malarię. Przeniesiony do Anglii, pozostał tam przez dłuższy czas. Zamieszkał w Long Marston i pracował w składnicy saperskiej. Udzielał się przy tym w kręgach polonijnych. Był znany z pracowitości. W wieku 76 lat nie przeszedł na emeryturę, lecz na własne żądanie przeniósł się do Stratfordu, gdzie zatrudnił się w hotelu. Po pewnym czasie rozpoczął starania o powrót do Polski i polskie obywatelstwo. Powrócił w 1967 roku do Pleszewa. Schorowany, żył w skromnych warunkach. Był członkiem miejscowego oddziału Związku Bojowników o Wolność i Demokrację. Zmarł 24 kwietnia 1981 roku i pochowany został z honorami wojskowymi na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej w Pleszewie.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1981r.; A. Niezgódka, Koleje życia, Pleszew 1996, s. 22-26 (Wykaz imienny kadry podoficerskiej 70 pp w Pleszewie w 1938r.); U. Dolata, Zasłużony żołnierz-weteran, „Gazeta Pleszewska” nr 23 z 15 lipca 1994r.; Relacje ustne Siostry Służebniczki NMP Dobromiry Kempy (córci J. Kempy) z 1994 i 1996r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu S.S.NMP D. Kempy w Pleszewie: Legitymacja Odznaki Pamiątkowej 2 Korpusu Nr 054454 z dn. 4.XII. 1946r. J. Kempy; Fotografie J. Kempy z okresu jego służby w 70 pp w Pleszewie, fot. z Anglii (lata powojenne); Życiorys Marianny Kempy, maszynopis; Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki).

IGNACY MATUSZAK

urodził się 22 stycznia 1920 roku w Karminku w powiecie pleszewskim w wielodzietnej rodzinie chłopskiej jako syn Michała i Józefy z Marzyńskich. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. Po ukończeniu szkoły podstawowej wstąpił ochotniczo w 1935 roku jako elew do orkiestry wojskowej 70 Pułku Piechoty w Pleszewie. Grał na puzonie w zespole orkiestrowym. Przyjaźnił się z Kazimierzem Basińskim, z którym wspólnie przeszedł kampanię wrześniową 1939 roku.

Wyruszył z Pleszewa 1 września 1939 roku z oddziałem nadwyżek 70 pp pod dowództwem kapitana Jana Kawtaradze pieszo do Koła. W Kole oddział załadowano na pociąg, który dojechał tylko pod Kutno, gdyż został zbombardowany przez Niemców. Oddział podjął następnie marsz przez Łęczycę-Piątek-Łowicz na Warszawę. Ostrzelany przez niemiecką dywizję pancerną, rozproszył się. Z Łowicza Ignacy Matuszak z K. Basińskim podwodą konną dojechali do

Warszawy. Przeszli przez zabarykadowane ulice stolicy, Most Poniatowskiego i wydostali się z Warszawy, idąc na Lublin. W okolicach Lublina wciągnięto ich w kompanie, które miały brać udział w obronie terytorialnej miasta. Po rozbiciu tych kompanii przez lotnictwo niemieckie pomaszzerowali dalej bez żadnego wyżywienia i wycieńczeni dotarli do Brześcia nad Bugiem.

Dostali się do niewoli radzieckiej pod Włodzimierzem po 17 września 1939 roku. Byli pieszo pędzeni przez Łuck do Równego. Z Równego zostali przewiezieni pociągiem towarowym do miejscowości Szepietówka na Ukrainie. Przebywali tam w koszarach wojskowych wraz z innymi wziętymi do niewoli polskimi żołnierzami. Po około dwóch tygodniach oddzielono oficerów i wywieziono ich w niewiadomym kierunku. Ignacy Matuszak wraz z częścią pozostałych żołnierzy, konwojowany przez NKWD, przeszedł przez Ostróg do Równego, następnie przewieziony został do Dubna na Wołyniu. Wspólnie z K. Basińskim przez prawie pół roku pracował przy budowie odcinka drogi Lwów-Kijów tłukąc kamienie. Później ich drogi rozeszły się, gdyż z obozu w Dubnie Rosjanie przeczucali jeńców polskich do innych obozów i miejsc pracy. Wywieziony w głąb Rosji Ignacy Matuszak pracował przy karczowaniu lasów.

Po ogłoszeniu amnestii wstąpił w sierpniu 1941 roku z obozu w Starobielsku do tworzącej się w ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa. Następnie pojechał do Tockoje, gdzie został przydzielony do 6 Dywizji Piechoty i złożył przysięgę wojskową. W początkach 1942 roku wyjechał wraz ze swoim oddziałem do Uzbekistanu. Z powodu złych warunków bytowych i klimatycznych chorował tam, podobnie jak wielu innych żołnierzy, na malarię. Ewakuowany w sierpniu 1942 roku przez Morze Kaspijskie do Iranu, po dwumiesięcznej kwarantannie został przetransportowany do Iraku, gdzie pilnował rafinerii naftowych w okolicach Kirkuku (1942-43). Z Iraku poprzez Syrię i Palestynę w szeregach 2 Korpusu Polskiego pojechał do Egiptu, a stąd w lutym 1944 roku wypłynął statkiem z Port-Saidu do Włoch i przybył do portu Tarent.

Ignacy Matuszak służył w 5 Kresowej Dywizji Piechoty 6 Lwowskiej Brygadzie Strzelców w 17 batalionie w stopniu st. strzelca. Został przydzielony do kompanii zaopatrzenia. Przeszedł szczęśliwie całą kampanię włoską 1944-45, biorąc udział w bitwie o Monte Cassino. Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech grał razem z K. Basińskim w Polskiej Orkiestrze Wojskowej 6 Lwowskiego Batalionu Piechoty, z którą koncertował w Neapolu, Trieście, Wenecji.

Po demobilizacji, w transporcie Polaków wyjechał w 1946 roku do Anglii, a następnie do Szkocji. Ożenił się tam ze Szkotką, prowadził zakład w branży galanteryjno-skórzanej i osiadł na stałe w Edynburgu. Ma jednego syna Michaela, z zawodu nauczyciela. Od czasu do czasu odwiedza swą rodzinę w Polsce.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Medal Wojska, The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga urodzin z 1920r.; J. Teresiński, Przyczynek do historii orkiestry 70 pp w Pleszewie, Poznań 1990. s.8, maszynopis; Relacja ustna Ignacego Matuszaka z 1994r. (w posiadaniu autorki); Relacje ustne Edmunda Matuszaka i Kazimierza Basińskiego z 1994r. (w posiadaniu autorki); Zbiory prywatne E. Matuszaka (brata I. Matuszaka) w Pleszewie: Fotografie I. Matuszaka z okresu jego służby w 70 pp w Pleszewie, na Bliskim Wschodzie (1942-43), w Anglii i Szkocji (1946-47); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki).

JÓZEF PIOTROWSKI

urodził się 11 marca 1912 roku w Skrzypni w powiecie pleszewskim jako syn Antoniego i Pelagii z Wal i szewskich. Miał dwóch braci i dwie siostry. Rodzice prowadzili gospodarstwo rolne. Ukończył Szkołę Powszechną w Skrzypni. Przed wojną w latach 1933-35 odbył czynną służbę wojskową w 70 Pułku Piechoty w Pleszewie, gdzie ukończył Szkołę Podoficerską. Następnie został przeniesiony do Korpusu Ochrony Pogranicza. Po służbie wojskowej uczęszczał do Szkoły Rolniczej w Koźminie, którą pomyślnie ukończył.

Z chwilą wybuchu II wojny światowej został zmobilizowany do 56 Pułku Piechoty w Krotoszynie, w którego szeregach uczestniczył w kampanii wrześniowej 1939 roku. Po wkroczeniu Armii Radzieckiej na wschodnie tereny Polski dostał się do niewoli. W grudniu 1939 roku przebywał w obozie w Równem. Później pracował w obozach jenieckich przy budowie dróg i wyrębie lasów.

Gdy w 1941 roku ogłoszono amnestię, wstąpił do Armii Polskiej generała Władysława Andersa, z którą ewakuował się na Bliski Wschód do Iranu. Przebywał w Iraku, Palestynie i w Egipcie, skąd wraz z 2 Korpusem Polskim pojechał do Włoch. W 2 Korpusie służył w 5 Kresowej Dywizji Piechoty w 6 Lwowskiej Brygadzie Strzelców - w 18 batalionie w pododdziale artylerii przeciwpancernej awansując do stopnia sierżanta. Na zachowanej fotografii widać go razem z Janem Kempą na Bliskim Wschodzie w 1943 roku. Przyjaźnił się także z Kazimierzem Basińskim, z którym spotkał się we Włoszech. Przebył całą kampanię włoską lat 1944-45, biorąc udział w bitwie o Monte Cassino. Z Włoch, poprzez Czerwony Krzyż nadeszła do rodziny w kraju wiadomość, że żyje. Józef Piotrowski zginął tragicznie już po zakończeniu działań wojennych 9 września 1945 roku w wypadku samochodowym pod Anconą. Oficjalne zawiadomienie o śmierci przysłał rodzinie rząd brytyjski w 1946 roku. Pochowano go na cmentarzu w Scaldiero -Werona.

Za udział w walkach w czasie II wojny światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Krzyż Walecznych, Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Pleszewie, Księga urodzin z 1912r.; Relacje ustne: Mieczysława Piotrowskiego (brata J. Piotrowskiego) z 1997r., Jana Kościelniaka z 1997r., Kazimierza Basińskiego z 1994r.; Zbiory prywatne J. Kościelniaka w Mamotach: Fotografie J. Piotrowskiego z okresu jego służby w Szkole Podoficerskiej i przed 1939) i na Bliskim Wschodzie (1942-43); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. f w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

JÓZEF ROKICZAN

urodził 30 września 1904 roku w miejscowości Kańczuga w powiecie przeworskim w województwie lwowskim w rodzinie robotniczej jako syn Stanisława i Marii z Sieteskich. Dzieciństwo spędził we Lwowie, gdzie pracował jego ojciec. Szkołę średnią – Seminarium Nauczycielskie ukończył w Krośnie nad Wisłokiem w 1925 roku, po czym podjął pracę nauczycielską w Golinie w powiecie jarocińskim. W 1928 roku wygrał konkurs na kierownika szkoły i otrzymał posadę kierownika szkoły w Sławoszewie w byłym powiecie pleszewskim. Ożenił się z Eleonorą Jarmuż i miał z nią jedną córkę - Zofię.

24 sierpnia 1939 roku został zmobilizowany do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie. Przydzielony do kompanii nadwyżek 70 pp brał w jej szeregach udział w wojnie obronnej 1939 roku. Dotarł do Warszawy, skąd wycofywał się dalej na wschód. W rejonie Włodzimierza 22 września 1939 roku dostał się do niewoli radzieckiej. Przebywał w obozach pracy w Olesku, następnie w Połtawie. Przeniesiony do Starobielska, po ogłoszeniu amnestii dla jeńców polskich zgłosił się 28 sierpnia 1941 roku do tworzącej się Armii Polskiej generała Władysława Andersa. W początkach 1942 roku pojechał wraz z Armią do Uzbekistanu, stacjonował w Taszkencie i w Szachriziabs. Chorował tam, jak większość żołnierzy, na tyfus i czerwonkę. W 1942 roku został ewakuowany z Armią Polską do Iranu, następnie przebywał w Iraku (1942-43), gdzie pilnował brytyjskich rafinerii naftowych.

W szeregach 2 Korpusu Polskiego służył w stopniu podporucznika w 5 Kresowej Dywizji Piechoty, a w niej w 4 Wołyńskiej Brygadzie Piechoty, przydzielony do 18 Lwowskiego Batalionu Strzelców, do oddziału artylerii przeciwpancernej.

W czasie służby w Palestynie (1943) spotykał się z innymi Pleszewianami m.in. z Franciszkiem Zimniakiem, któremu na pamiątkę swojego pobytu w Tel-Awiiwie zadedykował fotografię. Przyjaźnił się także z Józefem Wojciechowskim, Kazimierzem Basińskim i Józefem Piotrowskim, którego był dowódcą.

Wraz z 2 Korpusem Polskim z Egiptu drogą morską przybył w początkach 1944 roku do Włoch. Przeszedł szczęśliwie całą kampanię włoską lat 1944-45, wziął udział w bitwie o Monte Cassino, zdobywał Anconę i Bolonię.

Powrócił do Polski z Anglii w 1947 roku. Pracował nadal jako nauczyciel w Szkole Podstawowej w Sławoszewie do 1970 roku, kiedy to przeszedł na emeryturę. Zmarł w Lesznie w 1979 roku i został tam pochowany.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Krzyż Walecznych, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony).

Wspomnienia Zofii Rokiczana-Losy (córki J. Rokiczana) z 5.10.1991 r. (w posiadaniu autorki), rękopis; Relacja ustna K. Basińskiego z 1994r; Materiały i dokumenty znajdujące się w posiadaniu Z. Rokiczana-Losy w Lesznie m.in.: Zaświadczenie 10 Woł. Baonu Strzelców o uprawnieniu do noszenia odznaczeń: Krzyż Walecznych po raz pierwszy (Rozkaz 2 Korpusu Nr 148/45), Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami po raz pierwszy (Rozkaz 2 Korp. Nr 93/44), Leg. Nr 19290 z dn. 9 marca 1945r. – Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino - nadany rozkazem D-twa 5 KDP Nr 18 z dn. 22 lutego 1945, Zaświadczenie 10 Woł. Baonu Strzelców o uprawnieniu do noszenia The War Medal 1939-45 (Rozk. 4 WBP 151/47 z dn. 2.1.1947r.), Zaświadczenie 4 Wołyńskiej Brygady Piechoty Nr 944/45 o uprawnieniu do noszenia Gwiazdy za Wojnę 1939-45, Gwiazdy Italii (Rozk. Nr 151/45); Fotografie J. Rokiczana z okresu jego służby na Bliskim Wschodzie (1942-43), we Włoszech (1945); Zbiory prywatne Barbary Zimniakowej w Pleszewie: Fot. J. Rokiczana z Tel-Awiwu i1943); Zbiory prywatne Józefa Pawłowskiego w Sławoszewie: Fot. J. Rokiczana na Bliskim Wschodzie i1943); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z dnia 16 stycznia 1998 r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

ROMAN STRZYŻYŃSKI

urodził się 24 lipca 1914 roku w Pleszewie jako syn Władysława i Stanisławy z Vogtów. Ojciec jego był z zawodu stolarzem. Miał dwie siostry Helenę i Zofię oraz brata Zygmunta. Rodzina Strzyżyńskich mieszkała przy ulicy Kaliskiej nr 52. Matka zmarła w 1923 roku podczas epidemii zakaźnej choroby. Roman Strzyżyński ukończył 7-klasową Powszechną Szkołę Męską im. Jana Kasprowicza w Pleszewie. Był uczniem zdolnym. Uczący go nauczyciel Włodzimierz Jacorzyński chwalił jego postępy w nauce, obiecywał dalszą pomoc. Następnie Roman uczęszczał do Szkoły Wydziałowej mieszczącej się przy ulicy Ogrodowej. Miał zamiar zostać zecerem w drukarni. Szkoły Wydziałowej jednak nie ukończył, gdyż postanowił szybko się usamodzielnić ze względu na trudną sytuację materialną w rodzinie. Rozpoczął pracę w Banku Pożyczkowo Spółdzielczym w Pleszewie. Był tam najpierw gońcem, później szybko awansował. Z banku odszedł w 1936 roku powołany do służby wojskowej w 56 Pułku Piechoty w Krotoszynie. Po pół roku przeniesiono go do jednostki wojskowej w Poznaniu, gdzie pracował w księgowości. Ukończywszy zasadniczą służbę wojskową przeniósł się do Gdańska i pracował tam w Przedsiębiorstwie Transportowym u Hartwiga.

Przebieg drogi życiowej Romana Strzyżyńskiego od chwili wybuchu II wojny światowej nie jest szczegółowo znany. Wiemy, że przedostał się z Polski do Turcji, skąd o swym pobycie w Ankarze zawiadomił w liście zaprzyjaźnioną z nim Władysławę Radomską, z którą pracował w Banku Pożyczkowym w Pleszewie. Na fotografii w zbiorach prywatnych po sierżancie Franciszku Zimniaku widać Romana Strzyżyńskiego już w mundurze polowym z oznakami 5 Kresowej Dywizji Piechoty w stopniu plutonowego razem z F. Zimniakiem i Łukaszem Żurkiewiczem w Tel-Awiwie w 1943 roku. Roman Strzyżyński zaciągnął się zatem na Bliskim Wschodzie do 2 Korpusu Polskiego generała Władysława Andersa i w jego szeregach brał udział w kampanii włoskiej. Zaprzyjaźniony z nim Ł. Żurkiewicz spotkał się z nim pod Monte Cassino na dwa

dni przed jego śmiercią. Pili wtedy razem po przyjacielsku wino. W dniu 13 maja 1944 roku Roman Strzyżyński – żołnierz 13 batalionu 5 Wileńskiej Brygady Piechoty – poległ w pierwszym polskim natarciu bitewnym przez wzgórze „Widmo” na wzgórze San Angelo. Został śmiertelnie ranny postrzałem w brzuch. W 1950 roku Konsulat Generalny RP w Londynie poinformował rodzinę o zapisanym dla niej przez Romana Strzyżyńskiego spadku składającym się z depozytu gotówkowego i pamiątkowego.

Grób Romana Strzyżyńskiego znajduje się na cmentarzu żołnierzy polskich pod Monte Cassino. Zginął mając trzydzieści lat. Otrzymał pośmiertnie stopień sierżanta i następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Krzyż Walecznych, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino 1944, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Pleszewie, Księga urodzin z 1914r.; M. Wańkowicz, Monte Cassino, Warszawa 1990, s. 417-435 (Wykaz żołnierzy poległych pod Monte Cassino); Relacje ustne: Zygmunta Strzyżyńskiego (brata R. Strzyżyńskiego) z 1994r., Mariana Żurkiewicza z 1996r.; Heleny Sarniewicz (pracownicy Banku Pożyczkowego w Pleszewie) z 1996r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu Z. Strzyżyńskiego w Krotoszynie: List urzędowy z dn. 12 października 1950r. z Konsulatu Generalnego RP w Londynie dot. spadku po zmarłym R. Strzyżyńskim; Fotografie grobu R. Strzyżyńskiego na cmentarzu Monte Cassino; Zbiory prywatne Barbary Zimniakowej w Pleszewie: Fot. R. Strzyżyńskiego z okresu jego służby na Bliskim Wschodzie (1943); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

JÓZEF WOJCIECHOWSKI

urodził się 26 grudnia 1901 roku w Słupii w powiecie poznańskim jako syn Antoniego, rolnika, i Apolonii z Głodków. Uczestniczył w Powstaniu Wielkopolskim 1918/19, brał udział w wojnie polsko-radzieckiej 1919/20. Jako żołnierz grywał w orkiestrze wojskowej na trąbce. Około 1924 roku skorzystał z ogłoszenia w prasie lokalnej i podjął pracę jako organista w kościele parafialnym w Sławoszewie. W 1927 roku zawarł związek małżeński z Cecylią Stysiak z Kotlina. Małżeństwo to było bezdzietne. Przyjaźnił się z nauczycielem miejscowej szkoły Józefem Rokiczanem, z którym wspólnie odbył kampanię wrześniową 1939 roku i służbę w szeregach 2 Korpusu Polskiego.

We wrześniu 1939 roku wraz z 70 Pułkiem Piechoty w Pleszewie wyruszył na wojnę. Po 17 września dostał się do niewoli radzieckiej. Przebywał w różnych obozach pracy.

W 1941 roku wstąpił do tworzonej w ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa. Wraz z wojskiem polskim został przeniesiony do Uzbekistanu. Stacjonował w miejscowości Szachriziabs. Ewakuowany w 1942 roku do Iranu, przebywał następnie w Iraku (1942-43), Palestynie i Egipcie, skąd wyjechał w początkach 1944 roku transportem przez Morze Śródziemne

do Włoch. W 2 Korpusie Polskim służył w stopniu plutonowego w jednostkach pozadywizyjnych 6 Dywizji Piechoty Kwatery Głównej 6 Dywizji Lwów i awansował w końcu do stopnia sierżanta.

Z okresu jego służby wojskowej podczas II wojny światowej zachowało się sporo fotografii głównie z pobytu w Uzbekistanie oraz na Bliskim Wschodzie. Na zdjęciach z Tel-Awihu z 1943 roku widać go z Józefem Rokiczanem.

Józef Wojciechowski uczestniczył w kampanii włoskiej jako zaopatrzeniowiec Przeniesiony następnie do Anglii, do Polski wrócił 13 lutego 1947 roku. W Sławoszewie kontynuował pracę organisty w miejscowym kościele. Cieszył się powszechnym szacunkiem i uznaniem. Zmarł 14 lutego 1989 roku i pochowany został na cmentarzu w Sławoszewie. Jego żona zmarła rok później.

Za udział w II wojnie światowej otrzymał odznaczenia polskie i brytyjskie: Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), Defence Medal (Medal Obrony), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45).

USC w Kotlinie, Księga zgonów z 1989r.; Relacja ustna Józefa Pawłowskiego (siostrzeńca J. Wojciechowskiego) z 1997r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu J. Pawłowskiego w Sławoszewie: Wielkopolski Krzyż Powstańczy, Leg. Nr 967-71-154 z dn. 16.03.1973r, Odznaka Pamiątkowa 2 Korpusu Polskiego Nr 015900 z dn. 8.05.1947., Odznaka Pamiątkowa 6 Dywizji Lwów Nr 11905 z dn. 27.01.1947r, wyd. przez Dowódcę 6 Lwowskiej; Brygady Piechoty; Fotografie J. Wojciechowskiego z okresu jego służby w Armii Polskiej w ZSRR (1942), na Bliskim Wschodzie (1943), w Anglii (1946-47); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998 r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

FRANCISZEK ZIMNIAK

urodził się 1 kwietnia 1898 roku w Lamkach w powiecie ostrowskim, jako syn rolnika Piotra i Marianny z Młynarczyków. Gdy ukończył Szkołę Podstawową w Lamkach (1912), był zmuszony wyjechać do pracy zarobkowej w Niemczech. W czerwcu 1917 roku został powołany do służby w wojsku niemieckim do Lahr Baden. Po sześciotygodniowym przeszkoleniu wysłany na front francusko-belgijski brał udział w walkach pod Klemkars, Wenduns, Ostendę i Westkapelle. W czasie rewolucji niemieckiej w 1918 roku na wieść o tworzeniu wojska polskiego opuścił szeregi armii niemieckiej i powrócił w strony rodzinne, gdzie 12 listopada 1918 roku zgłosił się ochotniczo do 4 kompanii Strzelców Wielkopolskich w Ostrowie. Brał czynny udział w Powstaniu Wielkopolskim 1918/19 przy oswoobodzeniu Ostrowa i okolic. W kwietniu 1919 roku został skierowany na pierwszy kurs szkoły podoficerskiej w Poznaniu. Po jego ukończeniu z wynikiem bardzo dobrym, w stopniu kaprała został wysłany do 70 Pułku Piechoty w Pleszewie z przydziałem funkcji podoficera gospodarczego. W sierpniu 1921 roku został mianowany podoficerem zawodowym. 28 września 1921 roku zawarł związek małżeński z Jadwigą Krawczyk, z którą

miał pięcioro dzieci: Janinę, Janusza, Hieronima, Kazimierza, Zygryda. W 1926 roku otrzymał awans na sierżanta zawodowego. W czerwcu 1935 roku zdał egzamin z zakresu służby intendencyjnej przy 17 Dywizji Piechoty i został przeniesiony do grupy podoficerów zawodowych służby administracyjnej na stanowisko kierownika magazynu żywnościowego i kuchni Nr 1 w 70 pp w Pleszewie.

Z chwilą wybuchu wojny w 1939 roku otrzymał stanowisko p.o. oficera żywnościowego przy Ośrodku 17 Dywizji Piechoty i skierowanie do Baranowicz. Gdy ośrodek ten został rozbity w miejscowości Łacza pod Sochaczewem, poszedł za Wisłę i Bug do punktów zbornych i tam 21 września 1939 roku dostał się do niewoli radzieckiej. Pracował ciężko w obozach jenieckich przy budowie dróg na terenie Związku Radzieckiego. W czasie jego pobytu w obozie w Starobielsku ogłoszono dla jeńców polskich amnestię, z której skorzystał, i jako jeden z pierwszych w obozie zapisał się dnia 24 sierpnia 1941 roku w szeregi 19 Pułku Piechoty tworzącej się Armii Polskiej na terenie ZSRR. W dniu 9 września 1941 roku przybył ze Starobielska do polskiego obozu w Tocku, gdzie został zaraz wyznaczony na stanowisko kierownika kuchni i magazynu żywnościowego przy Ośrodku Formacji w Tocku. Dnia 11 listopada 1941 roku otrzymał stopień starszego sierżanta.

W czasie przemieszczania Armii Polskiej z mroźnych stepów Orenburskich na cieplejsze, południowe tereny Związku Radzieckiego Franciszek Zimniak wyjechał 20 stycznia 1942 roku z Tocka do Guzaru. W ramach przesunięcia Armii Polskiej na Bliski Wschód wyjechał 26 marca 1942 roku z Guzaru do Krasnowodska, a stąd przez Morze Kaspijskie do portu Pahlewi w Iranie. Koleją poprzez Teheran, Ahwaz przybył do portu Karchi, skąd drogą morską z portu Aden przez Morze Czerwone przypłynął do Suez. Z Egiptu wyjechał (12 V 42) do obozu w Palestynie, gdzie po zdaniu funkcji oficera żywnościowego i rozstaniu się z 19 Pułkiem Piechoty pojechał do Gedery.

W Palestynie służył od 2 czerwca 1942 roku w Wojskowej Bazie Zaopatrzenia Polskich Sił na Środkowym Wschodzie. Od 22 lipca 1942 roku, przebywając w Tel-Awivie w Domu Żołnierza, pełnił funkcję p.o. oficera finansowego w Biurze Wypłat Należności na Środkowym Wschodzie. Od 1 marca 1945 roku służył w Polskich Jednostkach Stacjonarnych na Środkowym Wschodzie, a od 6 kwietnia 1945 roku w Kwaterze Głównej Polskich Linii Komunikacyjnych w Palestynie. 1 sierpnia 1947 roku został przeniesiony do brytyjskich władz w Egipcie celem powrotu do kraju.

Z okresu jego służby w Armii Polskiej na Środkowym Wschodzie zachowało się sporo fotografii, głównie z Tel-Awiv. Widać na nich Pleszewian, z którymi się przyjaźnił: Łukasza Żurkiewicza, Jana Bartkowiaka, Ignacego Florczaka, Romana Strzyżyńskiego.

Z Egiptu pojechał do Anglii, skąd po krótkim tam pobycie powrócił do ojczyzny w grudniu 1947 roku. W latach 1948-1951 pracował kolejno w biurach trzech przedsiębiorstw w Poznaniu. Od 1951 roku był zatrudniony jako księgowy w przedsiębiorstwie Remontowo-Montażowym w Pleszewie. Od listopada 1952 roku pracował w Oddziale Narodowego Banku Polskiego w Pleszewie w charakterze starszego referenta do czasu przejścia na emeryturę w dniu 31 maja 1964 roku. Był znany jako pracownik sumienny i obowiązkowy. Udzielał się społecznie w Zarządzie Oddziału Związku Bojowników o Wolność i Demokrację, pełniąc funkcję skarbnika. Zmarł 12 listopada 1987 roku w Pleszewie, pochowany został na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej.

Franciszek Zimniak za udział w II wojnie światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Medal Wojska po raz pierwszy i drugi, Medal za Warszawę 1939, The War

Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1987r.; A. Niezgódka, Koleje życia. Pleszew 1996, s.22-26 Wykaz imienny kadry podoficerskiej 70 pp w Pleszewie w 1939r.); Relacje ustne Barbary Zimniakowej i Mariana Żurkiewicza z 1994r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu B. Zimniakowej w Pleszewie: Życiorys F. Zimniaka napisany przez niego w 1964r., maszynopis; Fragment notatek F. Zimniaka z okresu od 9.09.41. do 2.06.42r., maszynopis; Wyciąg z rozkazu D-twa Jednostek Wojska na Sr. Wschodzie Nr 82/46 z dn. 1 czerwca 1946r. o nadaniu F. Zimniakowi Medalu Wojska po raz pierwszy i drugi; Pismo urzędowe: Army Records Centre (Polish), Bourne Avenue, Hayes, Middlesex, 19 October 1969, dot. przebiegu służby wojskowej F. Zimniaka i przyznania odznaczeń; Fotografie F. Zimniaka z okresu jego służby w ZSRR (1941) i w Palestynie (1942-1945); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo z 16 stycznia 1998r.

ŁUKASZ ŻURKIEWICZ

urodził się 14 października 1899 roku w Borku Wlkp. w powiecie gostyńskim w rodzinie rzemieślniczej jako syn Tomasza i Franciszki z Liczbińskich. W latach 1906-1914 uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Borku i pobierał lekcje muzyki. We wrześniu 1917 roku został powołany do służby w wojsku niemieckim i przydzielony do orkiestry 138 Pułku Piechoty. Od lipca 1918 roku przebywał na froncie zachodnim, gdzie został ranny w rękę. Na leczenie skierowano go do szpitala wojskowego w mieście Würzburg w Bawarii, skąd w dniu wybuchu rewolucji w Niemczech 11 listopada 1918 roku zdezerterował do Borku. Niezwłocznie po przybyciu 16 listopada wstąpił do miejscowej Rady Robotniczo-Żołnierskiej, późniejszej Rady Ludowej, w której do 6 stycznia 1919 roku pełnił służbę porządkowo-wartowniczą. Na alarm miasta Gostynia w dniu 7 stycznia 1919 roku wraz z grupą powstańców z Borku udał się na punkt zborny powstańców wielkopolskich w Gostyniu, gdzie został przydzielony do 5 kompanii Borecko-Gostyńskiej. W jej składzie brał udział w Powstaniu Wielkopolskim w rejonie Kąkolewo-Osieczna do dnia 14 stycznia 1919 roku. W dniu 15 stycznia 1919 roku jako muzyk wojskowy został skierowany do Ostrowa Wielkopolskiego do tworzącej się orkiestry powstańczej przy Okręgu Wojskowym nr VII, następnie przydzielony do 12 Pułku Strzelców Wielkopolskich, późniejszego 70 Pułku Piechoty. W pułku tym Łukasz Żurkiewicz początkowo na stanowisku tamburmajora, a później p.o. kapelmistrza orkiestry pułkowej pełnił służbę do dnia 24 sierpnia 1939 roku, awansując do stopnia sierżanta.

W wojnie obronnej 1939 roku brał udział od dnia 25 sierpnia do 21 września jako sierżant szef 75 kompanii "As" przy Armii Poznań, wyłonionej z 70 pp w rejonach: Koło-Barłogi-Łęczycy-Piątek-Łowicz-Sochaczew-Błonie-Warszawa, a następnie w grupie obrony Kowla. Dnia 22 września 1939 roku pod miejscowością Werby Nowe (10 kilometrów od Włodzimierza) dostał się do niewoli radzieckiej. Według jego zachowanych notatek przebywał w następujących obozach: w Torczynie, Łucku, Zdołbunowie (od 22 do 29 września 1939r.),w

obozie w Równem (od 29 września do 31 grudnia 1939r.), w Ponikwie (od stycznia do sierpnia 1940r.), w Olesku (od sierpnia 1940r. do stycznia 1941r.), w Lackach (od 6 stycznia do 2 maja 1941r.), w Brodach, Złoczowie, Tarnopolu, Złote Nasze (od maja do czerwca 1941 roku.) W końcu znalazł się w obozie w Starobielsku, gdzie po ogłoszeniu amnestii zapisał się 25 sierpnia 1941 roku do tworzącej się na terenie ZSRR Armii Polskiej generała Władysława Andersa. W miejscowości Tockoje wcielony 9 września 1941 roku do Ośrodka Organizacji Armii pełnił służbę jako starszy sierżant zawodowy w 19 Pułku Piechoty na stanowisku podoficera żywnościowego. W miesiąc później objął stanowisko szefa kancelarii kwatermistrza w 19 pp.

Granicę radziecko-irańską przekroczył 30 marca 1942 roku w transporcie przez Morze Kaspijskie z portu Krasnowodsk do Pahlewi w Iranie i dostał się pod dowództwo brytyjskie. Następnie wyjechał samochodem z Pahlewi do Teheranu, stąd koleją do Ahwazu, gdzie znajdował się obóz ewakuacyjny. Od sierpnia 1942 roku przebywał w Obozie Dywizyjnym w Khanagin na pustyni w Iraku, zwanej ze względu na upały "dnem piekła". W szeregach 2 Korpusu Polskiego w lipcu 1943 roku pojechał do Palestyny, gdzie od 23 sierpnia 1943 roku w Centrum Wyszkozenia Armii na brytyjskim Środkowym Wschodzie pełnił służbę jako podoficer rachunkowy-skarbnik. W styczniu 1944 roku w Ośrodku Wyszkozenia Gospodarczego ukończył III kurs podoficerów gospodarczych równoznaczny z ukończeniem szkoły podoficerskiej z pomyślnym wynikiem. W Tel-Awiiw spotykał się z Franciszkiem Zimniakiem, Ignacym Florczakiem, Romanem Strzyżyńskim i w przyjacielskiej atmosferze, fotografował się z nimi na tle egzotycznej scenerii. W lutym 1944 roku stacjonował w Qassasin w Egipcie, skąd wyjechał w marcu 1944 roku transportem morskim do Włoch.

Jako żołnierz 2 Korpusu Polskiego brał udział w kampanii włoskiej w latach 1944-45, w tym w bitwie o Monte Cassino, służąc w Bazie, zaopatrzeniu wojska. 1 sierpnia 1945 roku otrzymał stopień chorążego.

Po zakończeniu działań wojennych we Włoszech pojechał do Anglii. Honorowo zwolniony z Polskich Sił Zbrojnych, z ośrodka w Szkocji powrócił do kraju 22 kwietnia 1947 roku i został zwolniony z czynnej służby wojskowej. Z dniem 15 października 1947 roku został zatrudniony w Domu Rencistów w Pleszewie, gdzie pracował nieprzerwanie do końca października 1965 roku na stanowisku zastępcy kierownika zakładu. Dnia 1 listopada 1965 roku po trzydziestu latach służby wojskowej oraz osiemnastu latach pracy w resorcie opieki społecznej przeszedł na emeryturę. W związku małżeńskim, który zawarł w 1922 roku z Kazimierą Szkudlińską, miał troje dzieci: Lidę, Romualda i Mariana. Zmarł 15 listopada 1970 roku w Pleszewie, spoczywa na cmentarzu przy ulicy Kaliskiej. Łukasz Żurkiewicz za udział w II wojnie światowej otrzymał następujące odznaczenia polskie i brytyjskie: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Medal Wojska, The 1939-45 Star (Gwiazdę za Wojnę 1939-45), Italy Star (Gwiazdę Italii), The War Medal 1939-45 (Medal za Wojnę 1939-45), Defence Medal (Medal Obrony).

USC w Pleszewie, Księga zgonów z 1970r.; A. Niezgódka, Koleje życia, Pleszew 1996, s. 22-26 (Wykaz imienny kadry podoficerskiej 70 pp w Pleszewie w 1938r); J. Teresiński, Przyczynek do historii orkiestry 70 pp w Pleszewie, Poznań 1990, maszynopis; Relacje ustne Mariana Żurkiewicza (syna K. Żurkiewicza) z 1991 i 1996r. (w posiadaniu autorki); Dokumenty i materiały znajdujące się w posiadaniu M. Żurkiewicza w Pleszewie: Życiorys Ł. Żurkiewicza napisany przez niego w 1967r., maszynopis; Tymczasowe zaświadczenie nr 2003 z dn. 5.01.1942 r. wyd. przez Dowództwo Org. Pol. Sił Zbrojnych dot. pełnienia służby wojskowej w 19 pp w ZSRR; Zaświadczenie z Centrum Wyszkozenia Armii L.Dz. 30/44z dn. 15.01.1944r. o ukończeniu III kursu podoficerów gospodarczych; Pismo Nr 46/45 z dn. 20.XL1945r. o awansie Ł. Żurkiewicza do

stopnia chorążego rzeczywistego (Rozk. Szefa Sztabu Głównego, Z. dz. 16954z dn. 9.X.1945r.; Zaświadczenia o nadaniu Ł. Żurkiewiczowi odznaczeń wojskowych: Pismo Nr 44, Centrum Wyszkozenia Armii z dn. 13.XII.1944r. o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi z Mieczami po raz pierwszy (Rozk. Pers. D-twa 2 Korpusu nr 107 z dn. 27.XI.1944r.), Zaświadczenie Nr 523 z dn. 20.02.1946r., Centrum Wyszkozenia Armii, uprawniające do noszenia Odznaczeń Brytyjskich: Gwiazda za Wojnę 1939-45, Gwiazda Italii, Medal za Wojnę 1939-45 (Rozkaz Nr 73 z dn. 31XII.1945r.), Pismo Nr 4 z dn. 24 października 1946r, D-two 21 Polskiej Podgrupy, o nadaniu Medalu Wojska po raz pierwszy (Dowódca 2 Korpusu, Rozkaz personalny Nr 181 z dn. 22.IX. 1946 r.); Army Book - Książeczka Wojskowa; Książeczka Żołdu Nr 7558 wyd. przez CWA, Obóz Kington Nr 2; Fotografie Ł. Żurkiewicza z okresu jego służby w ZSRR (1942), na Bliskim Wschodzie (1942-45), w Anglii (1947); Brytyjskie Ministerstwo Obrony, pismo a 16 stycznia 1998r. (w posiadaniu autorki); Instytut Polski i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie, pismo z 11 lutego 1998r. (w posiadaniu autorki).

W polskiej tradycji i legendzie walk niepodległościowych upamiętnia zwycięską bitwę o Monte Cassino pieśń „Czerwone maki na Monte Cassino” napisana jeszcze w czasie walk we Włoszech przez jednego z poetów-żołnierzy 2 Korpusu Feliksa Konarskiego „Ref-Rena”, muzykę oprac. Alfred Schütz „Al-Suito”.

1. Czy widzisz te gruzy na szczycie?
Tam wróg twój się kryje jak szczur!
Musicie, musicie, musicie
za kark wziąć i strącić go z chmur!

I poszli szaleni, zażarci,
i poszli zabijać i mścić!
I poszli jak zawsze uparci,
jak zawsze za honor się bić!

Czerwone maki na Monte Cassino
zamiast rosy piły polską krew.
Po tych makach szedł żołnierz i ginął,
lecz od śmierci silniejszy był gniew!

Przejdą lata i wieki przeminą,
pozostaną ślady dawnych dni...
i wszystkie maki na Monte Cassino
czerwieńsze będą, bo z polskiej wzrosną krwi!

2. Runęli przez ogień straceńcy,
niejeden z nich dostał i padł,
jak ci z Samosierry szaleńcy,
jak ci spod Raławic sprzed lat.

Runęli impetem szalonym
i doszli. I udał się szturm!
I sztandar swój biało-czerwony
zatknęli na gruzach wśród chmur.

Czerwone maki...

3. Czy widzisz ten rząd białych krzyży?
Tu Polak z honorem brał ślub.
Idź naprzód - im dalej, im wyżej,
tym więcej ich znajdziesz u stóp.

Ta ziemia do Polski należy,
choć Polska daleko jest stąd,
bo wolność krzyżami się mierzy,
historia ten jeden ma błąd...

Czerwone maki...

Pleszewscy przyjaciele

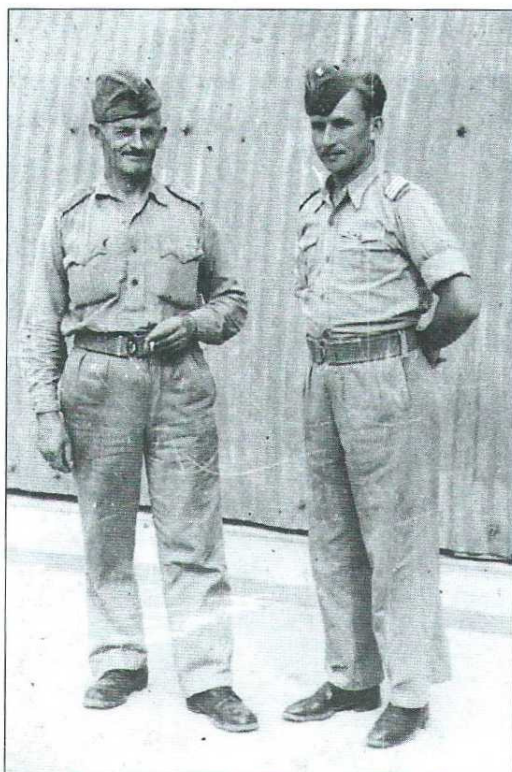

Ppor. J. Rokiczan (z lewej) i plut. J. Wojciechowski, Szachrziabs w Uzbekistanie, marzec 1942r.

Chor. J. Bartkowiak (z lewej) i st. sierż. F. Zimniak nad Morzem Śródziemnym, Tel-Awiv 1943r.

St. sierż. J. Kempa (z lewej) i kpr. J. Piotrowski,
Bliski Wschód 1943r.

Na ulicy w Tel-Awiiwie, st.sierż. Ł. Żurkiewicz
(z lewej) i st.sierż. F. Zimniak,
październik 1943r.

Chor. J. Bartkowiak (z prawej) z synem
Zenonem lotnikiem RAF-u, Anglia 1947r.

Pleszewianie wśród kolegów z 2 Korpusu Polskiego

Msza Św. polowa dla polskich żołnierzy w Szachriziabs (Uzbekistan) 1942r. Drugi z prawej plut. J. Wojciechowski.

Ppor. J. Rokiczan (w środku) i kpr. J. Piotrowski (z prawej), Uzbekistan 1942r.

Chor. J. Bartkowiak (w środku), Irak 1943r.

Chor. J. Bartkowiak (w środku) na ulicy w Tel-Awiiwie 1943r.

Kpr. L. Cholewa (w pierwszym rzędzie trzeci z lewej), Bliski Wschód 1943r.

St. sierż. I. Florczak (pierwszy z lewej),
Irak 1943r.

St. strz. I. Matuszak (pierwszy z prawej), Irak 1943r.

St. strz. I. Matuszak
(piąty z lewej),
Palestyna 1943r.

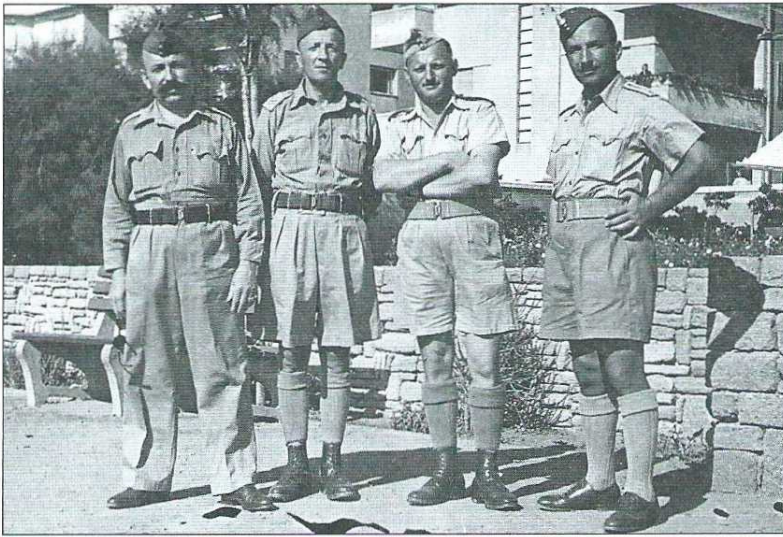
W Tel-Awiiw 1943r. Od lewej: trzeci - st. sierż.
Ł. Żurkiewicz, piąty - st. sierż. F. Zimniak,
szósty - plut. R. Strzyżyński.

St. sierż. F. Zimniak (w środku),
Tel-Awiiw 1943r.

Pod górą Tabor. St. sierż. F. Zimniak (stoi w środku, z wężami), Palestyna 1943r.

St. sierż. F. Zimniak (pierwszy z lewej) i
st. sierż. Ł. Żurkiewicz (trzeci z
lewej), Tel-Awiw 1943r.

St. sierż. S. Jurgawka (najwyższy w
środku), Italia 1945r.

Polska Orkiestra Dęta 6 Lwowskiego
Batalionu Piechoty.
W pierwszym rzędzie z prawej (stoi)
st. strz. K. Basiński,
Włochy, Conegliano 1946r.

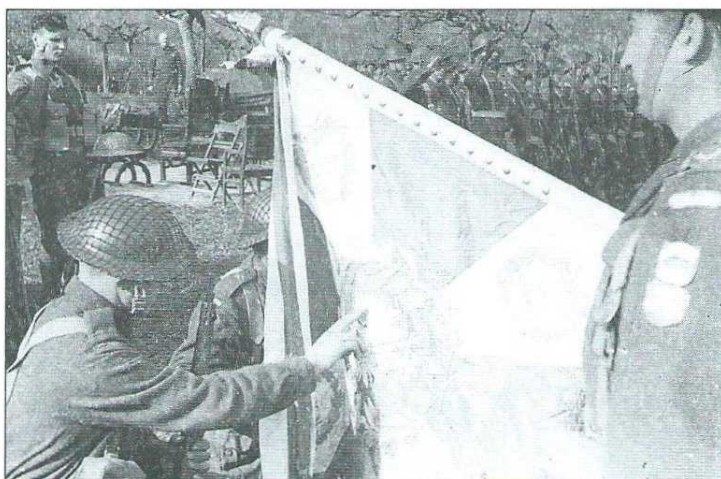
St. sierż. Ł. Żurkiewicz (w środku), Włochy 1946r.

St. sierż. J. Kempa (pierwszy z prawej). Wigilia w Anglii 1947r.

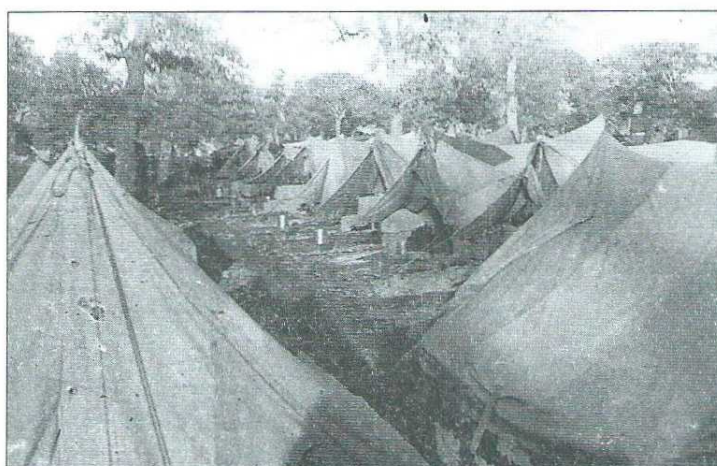
Ze szlaku bojowego 2 Korpusu Polskiego

Polski obóz wojskowy na
pustyni w Khanagin,
Irak 1943r.

Przysięga jednostki
wojskowej 5 Kresowej
Dywizji Piechoty na
nowy sztandar,
Palestyna 1943r.

Obóz wojskowy w
Palestynie, 1943r.

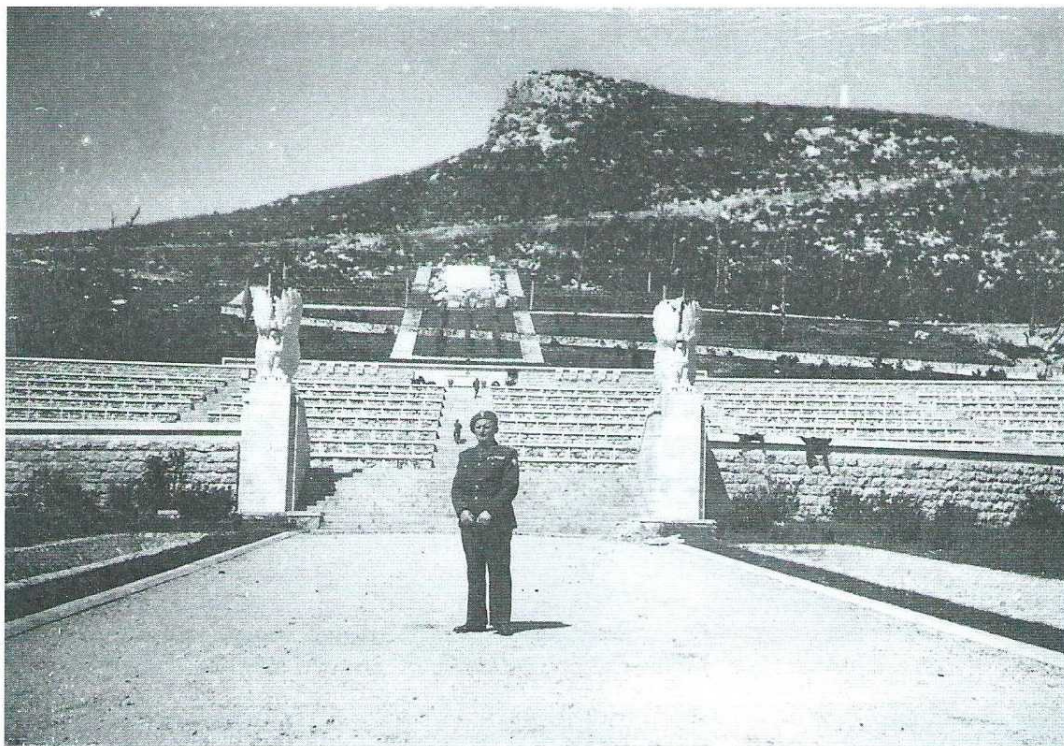

Gen. Władysław Anders (w środku) wizytuje Wojsko Polskie na Bliskim Wschodzie, 1943r.
Pierwszy z prawej dowódca 5 Kres. Dyw. Piech. gen. Nikodem Sulik.

„Tam, gdzie przeszli pozostały ślady polskiego żołnierza”. Polski cmentarz wojskowy w Bolonii.

Pamiętamy o Was

St. sierż. Ł. Żurkiewicz przed cmentarzem na Monte Cassino, kwiecień 1946r.

Grób sierż. R. Strzyżyńskiego na cmentarzu na Monte Cassino.

Przy grobie sierż. R. Strzyżyńskiego na Monte Cassino.

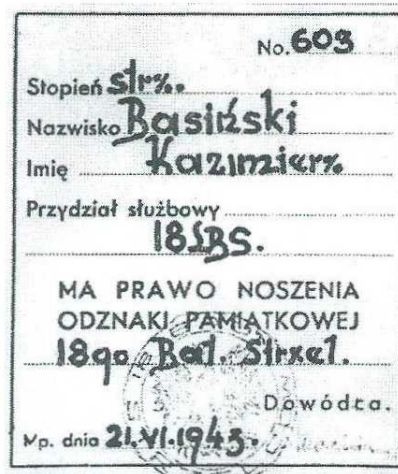
Polska wycieczka na cmentarzu Monte Cassino (w środku Z. Strzyżyński).

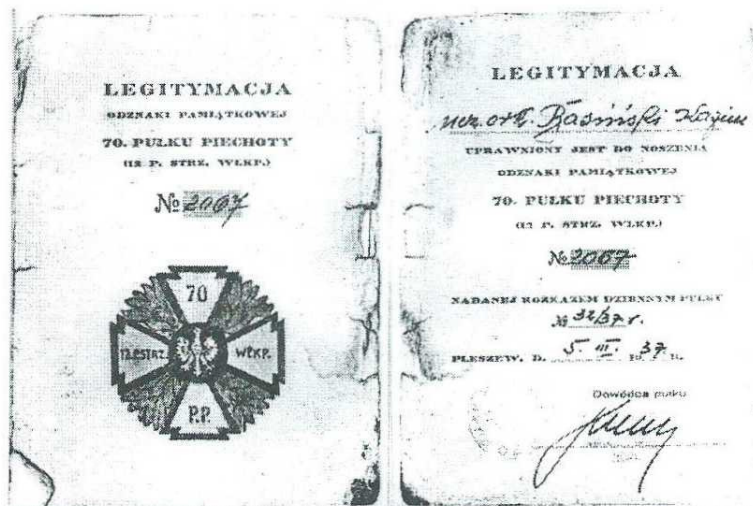
K. Basiński przy grobie swego dowódcy ppor. L. Chałupy na cmentarzu Monte Cassino, maj 1994r.

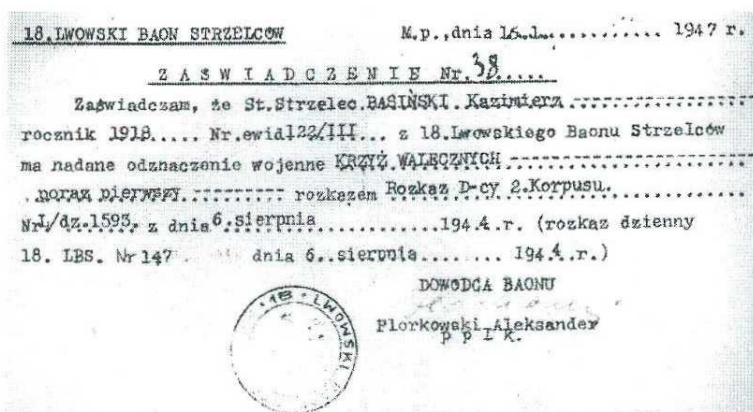
Jan Bartkowiak - Koperta do listu J. Bartkowiaka z 23 VIII 1940r. z obozu w Równem do córki w Pleszewie

Kazimierz Basiński - Legitymacja Odznaki Pamiątkowej 18-go Bat. Strzel. Nr 603 z dn. 21.VI.1943r.

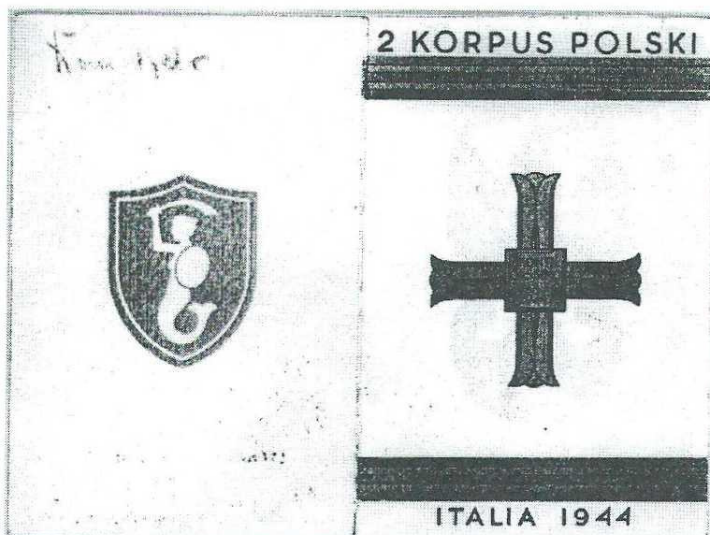

Kazimierz Basiński - Legitymacja Odznaki Pamiątkowej 70 Pułku Piechoty Nr 2067 z dn. 5.III.1937r.

Kazimierz Basiński - Zaświadczenie Nr 38 - Krzyż Walecznych po raz pierwszy (Rozk. D-cy 2 Korp. Ldz 1593 z dn. 6 sierpnia 1944r.

Kazimierz Basiński -
 Legitymacja „Odznaki
 za Rany” z dwoma
 gwiazdkami Nr 2205
 (Rozk. Ogólny 5 Kres.
 Dyw. Piech.)
 z dn. 25 czerwca 1945r.

Kazimierz Basiński -
 Legitymacja - Krzyż
 Pamiątkowy Monte
 Cassino - Nr 19363
 (Rozk. Dtw. 5KDP Nr 18
 z dn. 22.II 1945)
 z 9 marca 1945r.

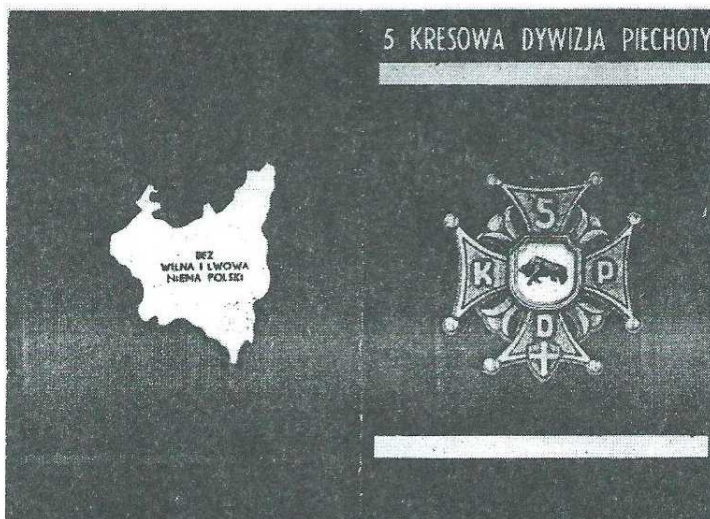
18 LWOWSKI BAON STRZELCÓW
L. p. 24

ZAŚWIADCZENIE

Stopień Strzelec
Nazwisko Basiński
Imię Kazimierz
Rocznik i Nr. ewid. 1918/122/15

UPRAWNIONY JEST DO NOSZENIA:
GWIAZDA ZA WOJNE 1939-1945
~~GWIAZDA AFRYKI~~
~~GWIAZDA BELGI~~
GWIAZDA NIEMCJI I FRANCJI
Podany przez Kom. R. U. C. Nr. 24 z dnia 28. XII. 1945 r.
DOWODCA BAONU
Karlom
Płockowski Aleksander
Płk.
M. p. 7 1946.

Kazimierz Basiński - Zaświadczenie 18 Lwowskiego Baonu Strzelców L.p. 24 - Gwiazda za Wojnę 1939-1945, Gwiazda Italii z dn. 28.XII.1945r.

LEGITYMACJA
Nr 18354
upoważniająca do noszenia
**ODZNAKI PAMIĄTKOWEJ
5 KDP**

ROZKAZEM DOWÓDZTWA
5 KRESOWEJ DYWIZJI PIECHOTY
Nr 22 z dnia 20.IX.1946
została nadana st. strz.
(stopień)
BASINSKI Kazimierz
(nazwisko i imię)
18 LWOWSKI BAON STRZELCOW
(oddział)
**ODZNAKA PAMIĄTKOWA
5 KDP**
DOWÓDCA
5 KRESOWEJ DYWIZJI PIECHOTY
[Signature]
SŁIK NIKODEM
GEN. BRVG.

Kazimierz Basiński -
Legitymacja Odznaki
Pamiątkowej 5 KDP
Nr 18354
z dn. 20.IX.1946 r.

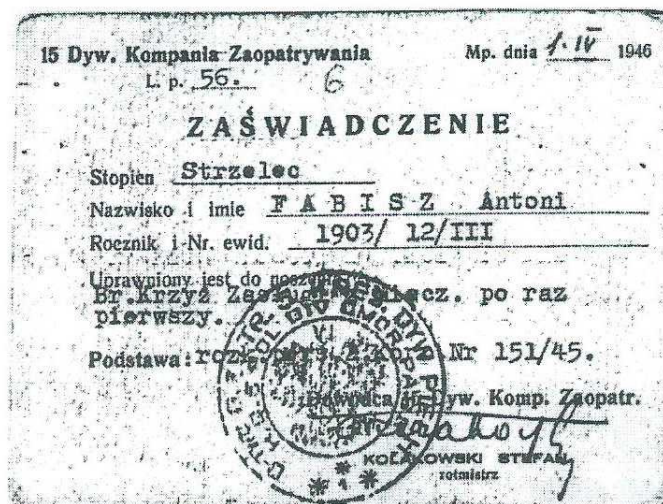

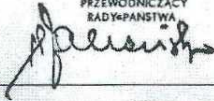
Leon Cholewa -
Legitymacja Nr 5535
- Brązowy Krzyż Zasługi
z Mieczami (rozk. pers.
2K Nr 25/45).

Antoni Fabisz - Zaświadczenie
15 Dyw. Kompania
Zaopatrzenia Nr 65
- Gwiazda za Wojnę 1939-45,
Gwiazda Italii (Rozk. D-twa
5KDP Nr 99 z 1945r.)
z dn.19.2.1946r.

Antoni Fabisz - Zaświadczenie
15 Dyw. Kompania
Zaopatrzenia Nr 56
- Br. Krzyż Zasługi z Miecz.
po raz pierwszy (Rozk.
Nr 151/45.) z dn. 1.IV.1946r.

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA LEGITYMACJA Nr 294-83-26 MW WARSZAWA dn. 13 kwietnia 1983 r.	UCHWAŁA RADY PAŃSTWA odznaczony/a został/a Ob. <u>FABISZ</u> <u>Antoni s. Franciszka</u> MEDALEM »ZA UDZIAŁ W WOJNIE OBRONNEJ 1939« PRZEWOODNICZĄCY RADY PAŃSTWA
---	---

Antoni Fabisz - Legitymacja
 Nr 294-83-26 MW
 Medal „Za Udział w
 Wojnie Obronnej 1939”
 z dn. 13 kwietnia 1983r.

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA LEGITYMACJA Nr 11-90-13 PSZ WARSZAWA dnia 9 maja 1990 r.	PREZYDENT POLSKIEJ RZECZPOSPOLITEJ LUDOWEJ nadał Ob. <u>FABISZ</u> <u>Antoni s. Franciszka</u> KRZYŻ CZYNU BOJOWEGO POLSKICH SIŁ ZBROJNYCH NA ZACHODZIE SZEF KANCELARII PREZYDENTA
---	---

Antoni Fabisz - Legitymacja
 Nr 11-90-13 PSZ
 - Krzyż Czynu Bojowego
 Polskich Sił Zbrojnych
 na Zachodzie
 z dn. 9 maja 1990r.

Stanisław Józefiak -Zaświadczenie 21 Kompania
 Transportowa 2 Korpusu Nr 159 - „Gwiazda za
 Wojnę 1939-1945”, „Gwiazda Italii”
 (Rozk. DOT Nr. 44/45 KT, Nr 301/45).

21 KOMPANIA TRANSPORTOWA 2 KORPUSU	
L. P. 159	
ZASWIADCZENIE	
Stopień	st. SZERO.
Nazwisko i Imię	JÓZEFIAK Stanisław
Rocznik i Nr. ewid.	1911(44)III
Uprawniony jest do noszenia:	
"GWIAZDA ZA WOJNE 1939-1945"	
"GWIAZDA POLSKIEJ ARMII"	
"GWIAZDA ITALII"	
Podstawa: Rozk. DOT Nr. 44/45 R. 21 ET Nr 301/45	Dowódca 21 Komp. Tranep. PAWLONSKI rtm.
	

Wzrost

DOWÓDZTWO 2 KORPUSU
Główny Personalny

Dnia 22 września 1946 r.

ROZKAZ PERSONALNY Nr 181

I
Odmnaczenia. Na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 lipca 1945 r. o ustanowieniu **MEDALU WOJSKA** /Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 29/ oraz zarządzenia Szefa Sztabu Głównego L. dz. 1691/GS/45 z dnia 24 października 1945 r. pkt 3

n a d a j ę

MEDAL WOJSKA

.....

5347 st. sierł. **JURGAWKA Stanisław 1901/65** - 6 Komp. Warst.

.....

DOWÓDCA 2 KORPUSU
/-/ **ANDRZEJ Władysław**
Generał Brygad.

Stanisław Jurgawka - Wyciąg -
Rozkaz Personalny Nr 181
z dn. 22 września 1946r.
- Medal Wojska.

Za zgodność wyciągu:
13.1.1968 *P. Okonkowski*
mgr. R. Okonkowski
Kierownik Archiwum Instytutu
Hist. im. Gen. Sikorskiego
w Londynie.

Stanisław Jurgawka - Zaświadczenie
Nr 850572 z Państwowego Urzędu
Repatriacyjnego.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Ministerstwo Administracji
Państwowy Urząd Repatriacyjny
Punkt Przyjęcia
Gdansk-Port

Wzrost 170
(do wypełnienia w odniesieniu do lat 16 do 50)

Zaświadczenie Nr 850572

Zaświadczam, że ob. *Stanisław Jurgawka* (Gwiazdki, imię, nazwisko, data i miejsce urodzenia) *14.1.1901 r. Gdansk - w. przeni.*
przebył do Polski z terytorium *szkugli*
i dnia *10* *4* 1946 r. zarejestrował się na Punkcie
Przyjęcia w *Gdansk-Port*

Obecnie udaje się do *Plenew ul. Karłowicza 20*
(adres przybycia)

Na podstawie zarządzenia Rady Ministrów z dnia *5.7.46*
ob. *Jurgawka Stanisław* ma pierwszeństwo i prawo
jednorazowego bezpłatnego przejazdu wszelkimi środkami lokomocji do *Plenew*

Władze Państwowe i Samorządowe są proszone o udzielenie jaknajdalej
idącej pomocy okazicielowi niniejszego.

U W A G A

- Okazicielowi niniejszego zaświadczenia obowiązany jest zameldować się w Miejsce Obywatelskiej w terminie do 14 dni od daty wypracowania zaświadczenia i do 3 dni po przybyciu na miejsce zamieszkania
- Po upływie terminu ważności, zaświadczenie winno być wymienione w miejscu stałego pobytu - na dowód tożsamości.

Kierownik Punktu Przyjęcia
[Podpis]

Wydano d. *[Data]*

Ważne do dnia *[Data]*

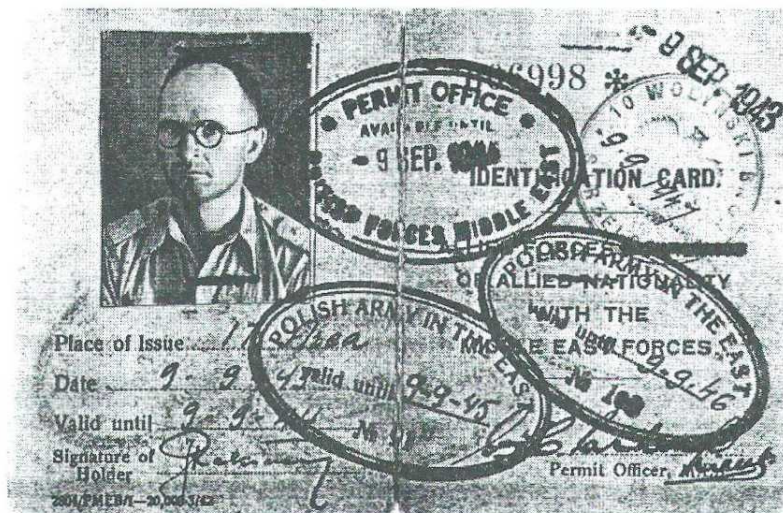
20000 - XII. 61. - Dow. Min. Rep. Państw. w Lond.

Jan Kempa -
Legitymacja
Odznaki
Pamiątkowej
2 Korpusu
Nr 054454
z dn. 4.XII.1946r.

Józef Rokiczan - Karta
identyfikacyjna
z 9 września 1943r.

Józef Rokiczan - Legitymacja Odznaki Pamiątkowej
6 Dywizji Lwów Nr 4703 z dn. 11. XII. 1943r.

Józef Rokiczan - Legitymacja
- Krzyż Pamiątkowy
Monte Cassino - Nr 19290
(Rozk. Dtwa 5KDP Nr 18
z dn. 22 lut. 1945)
z 9 marca 1945r.

LEGITYMACJA
Nr. 19290
upoważniająca do noszenia
**KRZYŻA PAMIĄTKOWEGO
MONTE CASSINO**

wydana na podstawie
Dekretu Naczelnego Wodza
L. dz. 3504/Pers. 44
z dnia 26 Lipca 1944

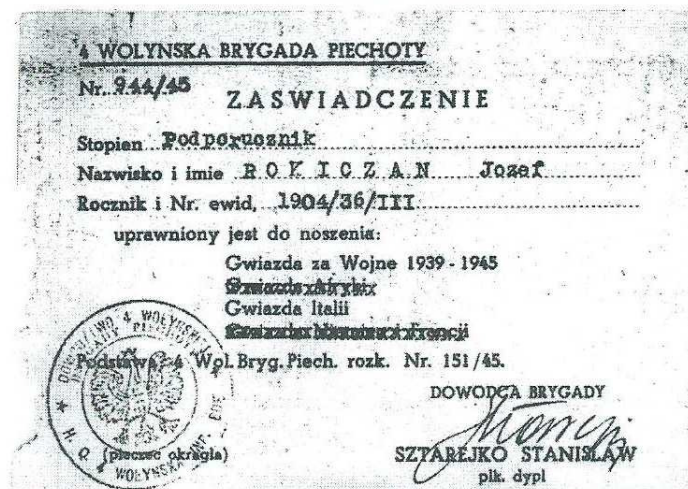
Rozkazem Dtwa 5KDP
z dnia 22 lut. 1945
został nadany *kptol*
Rokiczan Józef
18 d. B. S.

**KRZYŻ PAMIĄTKOWY
MONTE CASSINO**

Nr. 19290
W polu dnia 9 marca 1945

18 d. B. S.
Horon
podpis D-cy

Józef Rokiczan - Zaświadczenie
4 Wołyńska Brygada
Piechoty Nr 944/45
- Gwiazda za Wojnę
1939-45, Gwiazda Italii
(Rozk. Nr 151/45).

Józef Rokiczan -
 Legitymacja Nr 2681
 Pamiątkowej Odznaki
 4 Wołyńskiej Brygady
 Piechoty
 z dn. 27.8.1946r.

10 Woł. Baon Strzelców

Z A S W I A D C Z E N I E

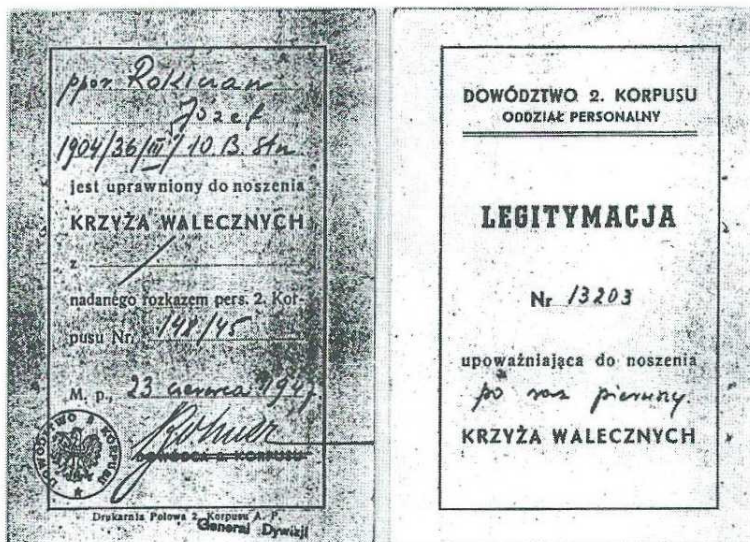
Stopień.....ppor.....Nazwisko i imię.....ROKICZAN Józef.....
 Rocznik.....1904.....Nr. ewid.....36/III.....Uprawniony do noszenia
 THE WAR MEDAL 1939-45 rozk. 4 W.B.P. 151/47 z dnia 2.1.1947 r.

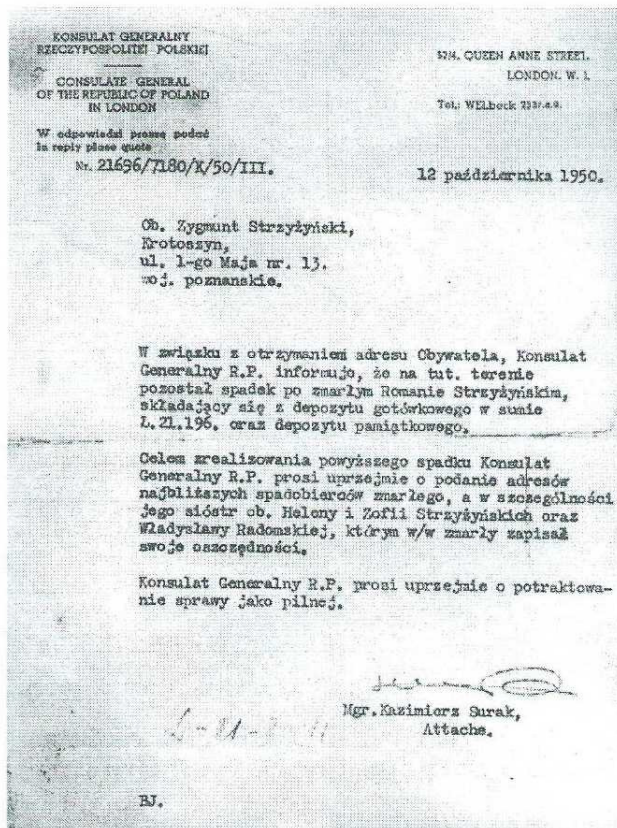
Józef Rokiczan -
 Zaświadczenie
 10 Woł. Baon
 Strzelców - The War
 Medal (Rozk.
 4 W.B.P. 151/47
 z dn. 2.1.1947r.)

DOWÓDCA BAONU
[Signature]
 TOMASZEWSKI STANISŁAW
 major

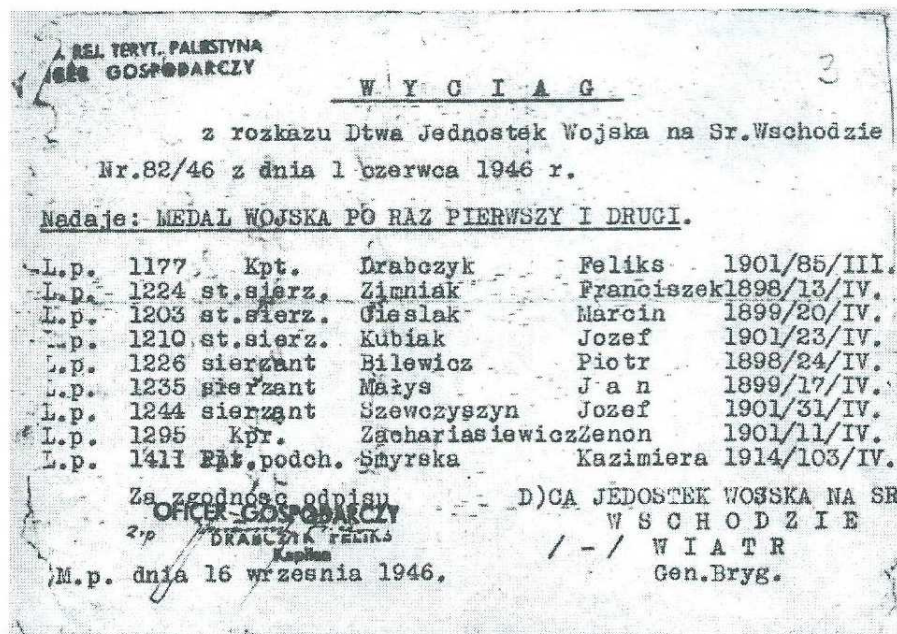

Józef Rokiczan -
 Legitymacja
 - Krzyż Walecznych -
 Nr 13203 (Rozk.
 Pers. 2 Korpusu
 Nr 148/45).

Roman Strzyżyński -
List z Konsulatu Generalnego RP
w Londynie dot. spadku po
zmarłym R. Strzyżyńskim.

Franciszek Zimniak - Wyciąg z rozkazu Dtwa Jednostek Wojska na Śr.Wschodzie Nr 82/46 z dn. 1 czerwca 1946r. - Medal Wojska po raz pierwszy i drugi.

1. - 9.IX.41. Przybycie z obozu jeńców, Ła Starobielśka do Tocka i objęcie funkcji Kierownika Kuchni Nr.5.Ośrodka w Formacji
2. - 20.I.42. Wyjazd z Tocka do Gagaru - podróż koleją 9 dni.
3. - 26.III.42. Wyjazd z Gagaru do portu Krasnowojsk.
4. - 30.III.42. Wyjazd z portu Krasnowojsk do Pachlewi /Iran/ - port łączący granicę sowiecko - perską.
5. - 2.IV.42. Wyjazd z Pachlewi samochodem do Teheranu /Stolica Persji/ - kwatery w fabryce karabinów maszynowych.
6. - Wyjazd z Teheranu koleją do Ahwasu pod namioty o 55° C.
7. - 22.IV.42. Wyjazd z Ahwasu do portu Karchi /na oceanie Indyjskim/, przystój na okrętach od 27 rano do 29.
8. - 29.IV.42. Wyjazd z portu Karchi do portu Aden - przybycie dn.4.V. Uroczystość 7.Maja na morzu - przemówienie mjr. Niedzielskiego./Dowódca transportu/.
9. - 8.V.42. Wyjazd z portu Aden przez morze Czerwone w kierunku portu Suez.
10. - 11.V.42. Przyjazd do portu Suez o godz.7'00 i przejazd samochodami przez miasto.
11. - 12.V.42. Wyjazd koleją z Egiptu do Palestyny - przeprowadzka samochodów przez Kanał Sueski.
12. - 14.V.42. Przyjazd do dużego obozu Hill 69.
13. - 1.VI.42. Wyjazd do obozu El Masmi.
14. - 2.VI.42. Zdanie funkcji pełnionych obowiązków Oficera żywn. i rozstrzymanie się z 19.pułkiem piechoty - wyjazd do Jedery do Baonu Zapasowego.

Franciszek Zimniak - Fragment notatek z drogi wojennej F.Zimniaka - Od 1.IX.41 - 2.VI.42.

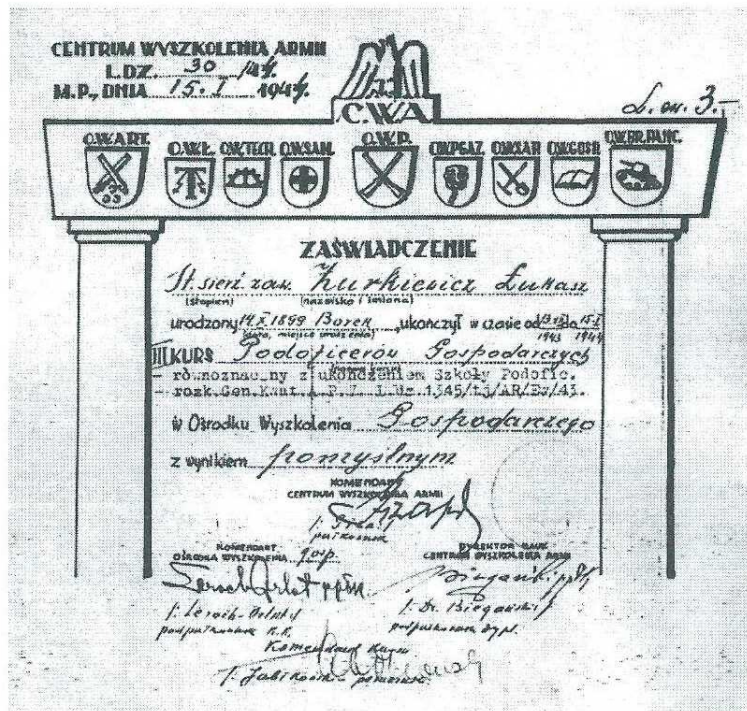
Dowództwo
Ośrodka Org. Pol. Sił Zbrojnych
19 p.p.
Nr 2003

Tymczasowe zaświadczenie.
Stwierdza się, że st. sierż. zawodowy
Łukasz Żurkiewicz Łukasz pełni służbę
w 19 p.p. na stanowisku podoficera ra-
cjonalizatora Ofic. Wyrojtowego

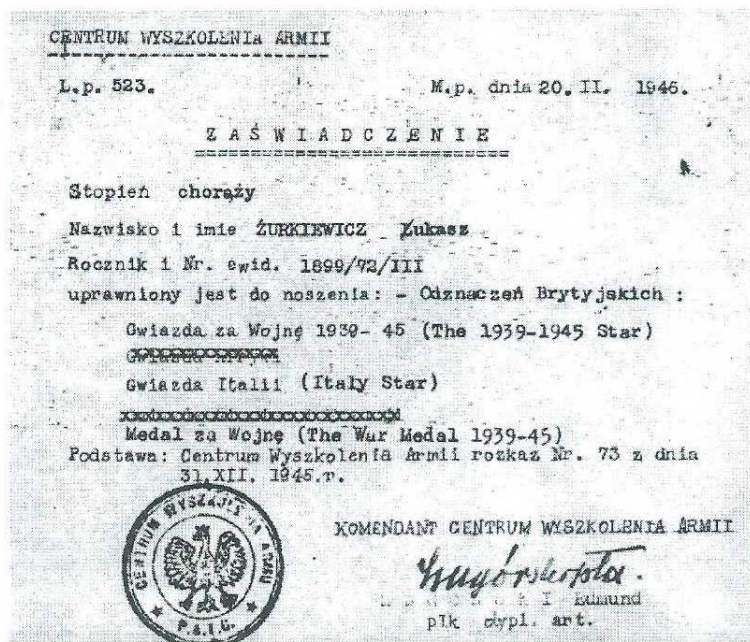
Dowódca 19 p.p.
Kac Leo. Wastan
pułk. dywizja.

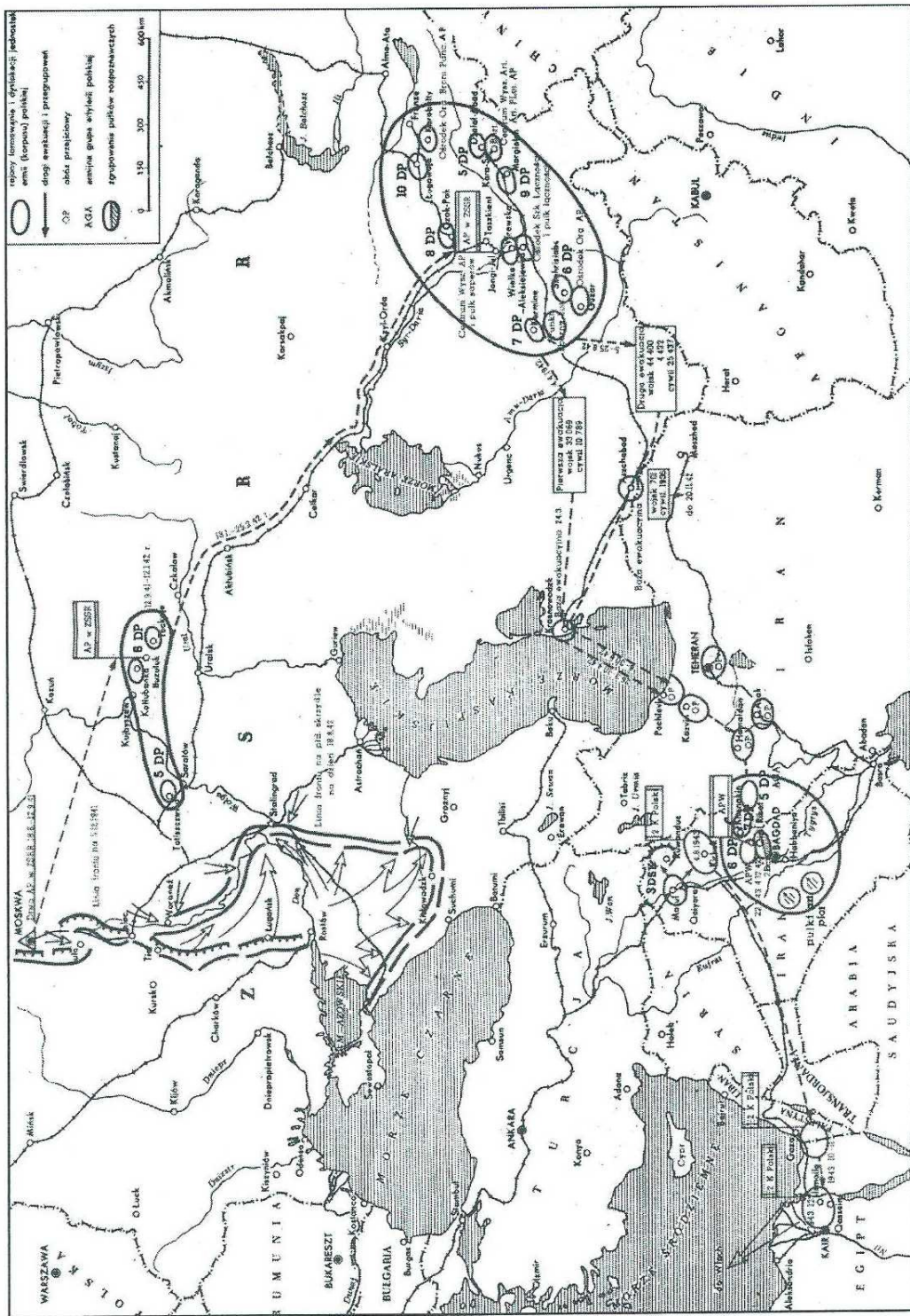
Łukasz Żurkiewicz - Tymczasowe zaświadczenie Nr 2003 wyd. przez Dowództwo Ośrodka Org. Pol. Sił Zbrojnych 19 pp. z dn. 5.I.1940.

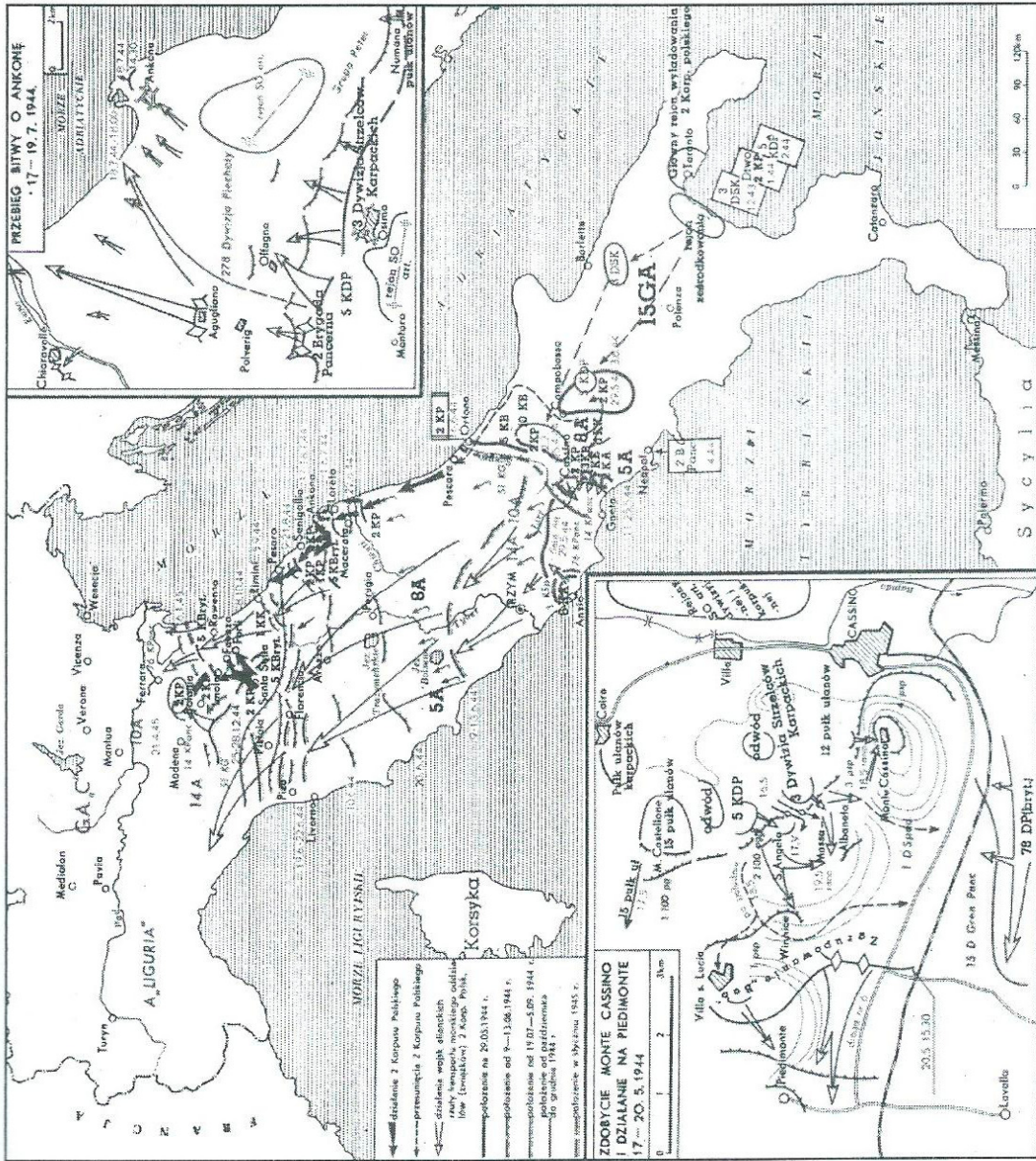
Łukasz Żurkiewicz - Zaświadczenie Centrum Wyszkoenia Armii L.Dz. 30/44 z dn. 15.I.1944r. o ukończeniu III Kursu Podoficerów Gospodarczych.

Łukasz Żurkiewicz - Zaświadczenie Centrum Wyszkoenia Armii L.p. 523 z dn.20.II.1946. - Gwiazda za Wojnę 1939-45 (The 1939-1945 Star), Gwiazda Italii (Italy Star), (Rozk. Nr 73 z dn. 31.XII.1945r.)

Armia Polska w ZSRR w latach 1941-1942.

Działania 2 Korpusu Polskiego we Włoszech w latach 1944-1945.

